

ظہور

گاہنامه اجتماعی ، فرهنگی
حوزه علمیه محدثه سلام الله علیها
بسیج طلاب ، فاطمه الزهراء سلام الله علیها
شماره ۲۲ ، آبان ۱۳۹۱

اخبار مدرسه

اعتقاد به رجعت

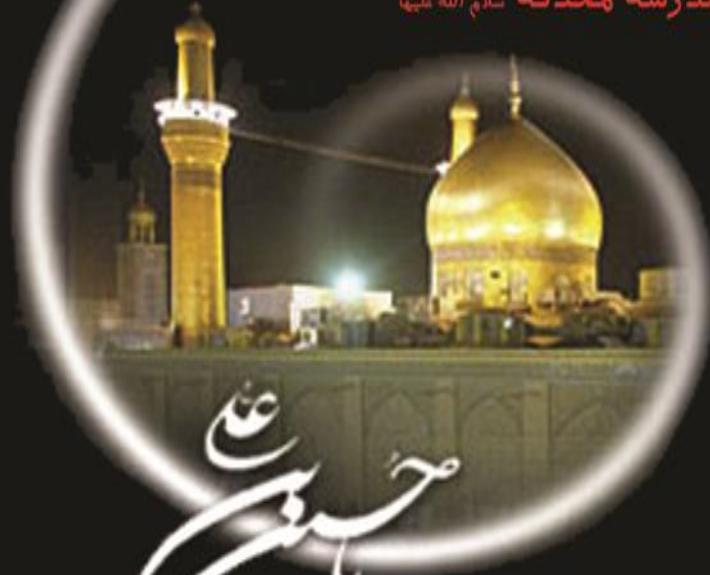
دلم های شیطانی

گزارشی از یک مسجد

تسوییح هوجوادت و عدم درکه ها

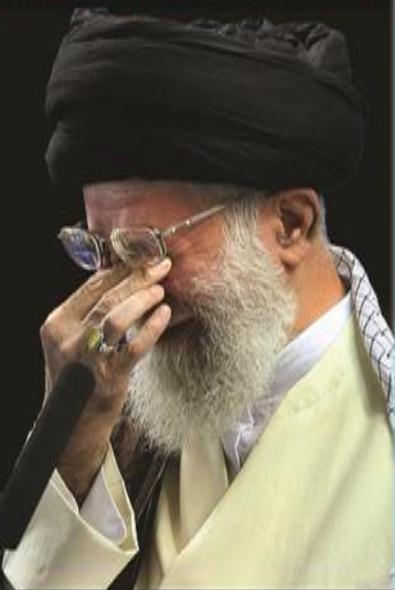
آثار شرکت کنندگان قربان تا غدیر

مصاحبه با مؤسس مدرسه محدثه سلام الله علیها

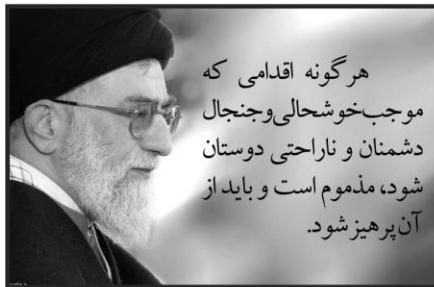
: «فلما لم يق معه سوى اهل بيته» يعني وقتى كه همه اصحاب امام حسین به شهادت رسیدند و کسی غیر از خانواده او باقی نماند «خرج على بن الحسين عليه السلام» على اکبر از خیمه گاه خارج شد «و كان من أصبح الناس خلقاً» على اکبر یکی از زیباترین جوانان بود «فاستاذن اباه في القتال» پیش پدر آمد و گفت پدر اکنون اجازه بده تا من بروم بجنگم و جانم را قربانت کنم «فاذن له» هیچ مقاومتی نکرد و به او اجازه داد؛ این دیگر اصحاب و برادرزاده و خواهرزاده نیست که امام به او بگویید نرو! بایست! این پاره تن و پاره جگر خود است. حال که می خواهد بروم باید امام حسین اجازه دهد این انفاق امام حسین است؛ **این اسماعیل حسین است**

که به میدان می رود؛ «فاذن له» اجازه داد که بروم اما همین که على اکبر به طرف میدان راه افتاد «ثم نظر اليه نظر يائس منه» امام حسین نگاهی از روی تو میدی به قد و قامت على اکبر انداخت و ارخی عليه السلام عینه و بکی ثم قال اللهم اشهد» گفت خدایا خودت شاهد باش «فقد برز اليهم غلام اشب الناس خلقاً و خلقاً و منطقاً برسولك» جوانی را به جنگ و به کام مرگ فرستادم که از همه مردم شبیه تر به پیغمبر بود هم در حرف زدن هم در اخلاق از همه جهت به پیغمبر شبیه تر است. شما بینید امام حسین به چنین جوانی چقدر علاقه مند است؛ به این جوان عشق می ورزد نه فقط به شخاطر این که پسر اوست به خاطر شباخت، آن هم چنان شباختی به پیغمبر، آن هم حسینی که در بغل پیغمبر بزرگ شده است؛ به این پسر خیلی علاقه دارد و رفتن این پسر به میدان جنگ خیلی برایش سخت است. بالاخره رفت. مرحوم ابن طاووس نقل می کند که این جوان به میدان جنگ رفت و شجاعانه جنگید بعد نزد پدرش برگشت و گفت پدر جان تشنگی دارد مرا می کشد، اگر آبی داری به من بده! حضرت هم آن جواب را به او داد. برگشت و به طرف میدان رفت حضرت در جواب به او فرمود برو بجنگ، طولی نخواهد کشید که به دست جدت سیراب خواهی شد...
بخشی از روضه مقام معظم رهبری در بیان مصیبت شهادت حضرت علی اکبر(سال ۱۳۷۴)

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

ظُهُور

گاهنامه اجتماعی، فرهنگی
حوزه علمیه محدثه سلام الله علیها
بسیج طلب، فاطمه الزهراء سلام الله علیها

شماره ۲۲، آبانماه ۱۳۹۱

۲	سخن سر دبیر
۳	نجوای آشنا
۴	موعود شناسی
۵	یکصدو پنچاه درس زندگی
۶	ادبی
۸	تسیح همگانی موجودات و عدم در ک آن توسط ما
۱۱	گزارشی از یک مسجد
۱۳	دام های شیطانی
۱۴	خبر مدرسه
۱۶	حیات الگویی امام حسین علیه السلام
۱۹	گزیده سخنان امام سجاد علیه السلام
۲۱	عاقبت بخیران عالم
۲۲	مصاحبه با مؤسس مدرسه علمیه محدثه سلام الله علیها
۲۴	غربت غدیر
۲۵	بعض
۲۶	و اماً غدیر...
۲۷	غدیر خاطره ها
۲۸	معرفی پایان نامه با عنوان اخلاص از دیدگاه آیات و روایات

صاحب امتیاز: مدرسه علمیه محدثه (س)
و پایگاه مقاومت بسیج حضرت فاطمه زهرا(س)

مدیر مسئول: رقیه رحیمی

سر دبیر: رقیه رحیمی

طرح و صفحه آرائی: ۱. صحرائی

همکاران این شماره: سیمین سمیعی، هانیه خوددانی،
نگار مهرجو، لیلا جوادی فرد، فاطمه شاهوردی و لیلا

جود کی

انتقادات و پیشنهادات خود را می توانید با مراجعه
به وبلاگ مدرسه یا شماره تلفن: ۰۹۱۶۸۷۰۶۷۸۱ با ما

در میان بگذارید.

شانی سایت مدرسه:

<http://www.mohadethe.ir>

وبلاگ مدرسه: <http://mohadese-borojerd.womenhc.com>

سُلْطَن سَم (سلیمان)

حافظ از دست مده صحبت این کشتی نوح

ورنه این سیل حوادث بگند بنیادت

سلام من به محرم!

به شور و عشق حسینش!

سلام من به محرم!

به گریه های عجیش!

سلام من به آن دل رئوفی که به فرموده حضرت ام المصائب تا لحظه شهادت مالامال از غم
و اندوه هدایت نیافتن مردم بود و با این غم سنگین از دنیا رفت.

سلام من به ایثار و جانفشاری عباس، به صبر و قرار دل حضرت زینب، به مظلومیت اصغر،
به غیرت قاسم، به رشادت علی اکبر، به عشق و شوق حبیب، به بصیرت زهیر و...

سلام من به کربلا!

بزرگترین مدرسه بشریت که درس والای آن همچون خونی جوشنده در تمام رگهای زمان
جاریست!

سلام من به این لحظه های سرشار از عشق و عرفان و توسل که ناب ترین زمان وصل
شدن به دریای عظیم معرفت را برای ما به وجود آورده اند.

امیدوارم قدر این ثانیه های پر ارزش محرم را بدانیم و به بهترین وجه از آن استفاده کنیم.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

اللّٰهُ اَنْتَ الْفَیْ

فَتَّعَلَّمُ لِعِبَادَگَ بِاَبَا الْكَوْنِ شَفِیْعَ سَنَیْدَهِ التَّرْبِیَهِ

خَدَايَا تَوَيِّيْ كَهْ دَرِيْ اَزْ عَفْوَ وَ بَخْشَتْ بَهْ روِيْ بَنْدَگَانْ باَزْ كَرْدَيْ وَ نَامَشْ تَوَبَهْ نَهَادِيْ!

خَدَايَا خَطَا وَ گَناهَانْ، مَرا لِباَسْ خَوارِيْ وَ ذَلتْ پُوشَانِيْدَهْ وَ دُورِيْ تو جَامَهْ عَجزْ وَ بَينَواَيِيْ بَرْ تَمْ اَنْداَخَتَهْ وَ جَنَایَتْ بَزَرَگَ (هَوَى نَفَسْ پَرْسَتِيْ) مَرا دَلْ مَرَدَهْ سَاختَهْ؛ تو اَيْ خَدا اَزْ رَجُوعَ بَهْ لَطْفَ وَ كَرْمَتْ باَزْ اَيْنَ مَرَدَهْ دَلْ زَنَدَهْ گَرْدَانْ! اَيْ مَقْصَدْ وَ مَقْصُودْ وَ مَطْلُوبْ وَ آرْزوِيْ مَنْ.

قَسْمَ بَهْ عَزَّتْ كَهْ مَنْ كَسَى كَهْ گَناهَانْ رَابِيْخَشَدْ غَيْرَ تو نَمَى دَانَمْ وَ آنَكَهْ درْ هَمْ شَكْسَتِگَيَهَانْ اَمْوَرَمْ رَاجِبَرَانْ كَنَدْ جَزْ تو نَمَى بَيْسَمْ

مَنْ باَآهْ وَ نَالَهْ وَ كَمَالْ خَضُوعْ بَهْ دَرَگَاهَتْ آَمَدَهَامْ وَ بَهْ خَوارِيْ وَ مَذَلَّتْ بَهْ سَوَيْتْ روْ آَورَدَهَامْ؛ پَسْ اَكْفَرْ تو مَرَا اَزْ دَرْ بَرَانِيْ دِيَگَرْ بَهْ كَهْ روْ آَرمْ وَ اَكْفَرْ تو مَرَا درْ كَنَى بَهْ كَهْ بَنَاهْ بَرْمْ

پَسْ آَهْ اَزْ تَأْسَفْ وَ حَسْرَتْ خَجلَتْ وَ اَفْتَضَاحَ مَنْ وَ واَيْ اَزْ اَندَوهْ وَ غَمْ مَصَائِبْ وَ كَرْدارَ زَشَتْ مَنْ.

ازْ تو درْخَواَسَتْ مَيْ كَنَمْ اَيْ بَخْشَنِدَهْ گَناهْ بَزَرَگَ وَ اَيْ جَرَانْ كَنَنِدَهْ هَرْ شَكْسَتِهْ استَخَوانْ كَهْ بَيْخَشِيْ گَناهَانْ مَهْلَكَ خَطْرَنَاكَمْ وَ بَيوْشَانِيْ زَشَتِيَهَانْيَيْ فَضَاحَتْ آَورَمْ وَ مَرَا درْ عَرَصَهْ قِيَامَتْ اَزْ نَسِيمْ خَوَشْ عَفْوَ وَ عَنَايَتْ جَدا مَسَازْ وَ اَزْ نِيكَوْيَيْ بَخْشَشْ وَ پَرَدَهْ پَوَشَشْ مَحْرُومَمْ مَغْرَدَانْ.

خَدَايَا سَايَهْ اَبَرْ رَحْمَتْ رَابِرْ سَرْ گَناهَانْ سَوزَانْ مَنْ بَيْنَدَازْ وَ بَارَانْ لَطْفَ وَ مَحَبَّتْ رَابِرْ عَيْوبْ وَ پَليَدِيهَانْ اَعْمَالَمْ بَيارَانْ خَدَايَا آَيَا بَنَدهْ گَرِيْختَهْ بَهْ جَايِيْ جَزْ بَهْ دَرَگَاهْ مَولَايَشْ رَجُوعْ تَوانَدْ كَرَدْ يَا اَزْ خَشَمْ وَ غَضَبْ مَولَايَشْ غَيْرَ اوْ اَحدَى حَمَايَتَشْ تَوانَدْ نَمُودَ.

خَدَايَا اَكْفَرْ پَشِيمَانِيْ اَزْ گَناهَ، تَوَبَهْ اَسْتَ قَسْمَ بَهْ عَزَّتْ كَهْ مَنْ اَزْ پَشِيمَانَهَامْ وَ اَكْفَرْ اَسْتَغْفارَ وَ طَلَبْ آَمَرَزَشْ كَرَدَنْ مَوجَبْ مَحْوَ گَناهَ اَسْتَ بَهْ لَطْفَتْ قَسْمَ كَهْ مَنْ اَزْ آَمَرَزَشْ طَلَبَانِمْ؛ تو رَاسَزَدْ كَهْ بَرْ ما عَتَابْ كَنَى تَا باَزْ خَوَشَنَدْ گَرَدَيْ.

خَدَايَا قَسْمَ بَهْ قَدْرَتَتْ بَرْ مَنْ كَهْ تَوَبَهَامْ پَيْذِيرْ وَ بَهْ حَلَمَتْ بَرْ عَصِيَانَمْ كَهْ اَزْ مَنْ دَرَگَزَرْ وَ بَهْ عَلَمَتْ بَهْ اَحوالَمْ كَهْ باَنَهْ رَفَقْ وَ مَحَبَّتْ نَظَرْ فَرَما.

خَدَايَا تَوَيِّيْ كَهْ دَرِيْ اَزْ عَفْوَ وَ بَخْشَتْ بَهْ روِيْ بَنْدَگَانْ باَزْ كَرْدَيْ وَ نَامَشْ تَوَبَهْ نَهَادِيْ وَ درْ كَتابَتْ فَرَمَودَيْ: اَيْ بَنَدَگَانْ بَهْ درَگَاهَ مَنْ بَهْ تَوَبَهْ بَا حَقِيقَتْ باَزْ آَيَيدْ (تا اَزْ گَناهَانَتَانْ دَرَگَذَرَمْ)؛ پَسْ عَذَرْ آَنَكَهْ اَزْ اَيْنَ درْ كَهْ باَزْ كَرْدَيْ، غَافَلْ اَسْتَ چَهْ خَواَهَدْ بَودَ!

اَيْ خَدا! اَكْفَرْ گَناهَ اَزْ مَنْ زَشَتْ اَسْتَ عَفْوَ اَزْ تو زَيَبَاسَتْ!

اَيْ خَدا منْ اوَلِينْ بَنَدَهْ نِيسَتَمْ كَهْ گَنهْ كَرَدَهْ اَزْ اوْ تو درَگَذَشَتَيْ وَ بَهْ درَگَاهَ كَرْمَتْ آَمدَ وَ بَهْ اوْ اَحسَانَ كَرَدَيْ.

اَيْ دَادَرَسْ پَريَشَانْ دَلَانْ؛ اَيْ بَرَطْرَفْ سَازَنَدَهْ غَمْ وَ رَنجَ وَ زَيانْ؛ اَيْ بَزَرَگَ اَحسَانْ؛ اَيْ آَگَاهَ اَزْ سَرْ بَنَدَگَانْ؛ اَيْ نِيكَوْ پَرَدَهْ پَوَشْ بَرْ گَناهَانْ.

جَودْ وَ رَحْمَتْ نَامَنَتَهَانْ تَوْ رَابِسَويْ تَوْ شَفَعِيْ مَيْ گَرَدانِمْ وَ بَهْ جَنَابْ تَوْ وَ مَهْرَبَانَيْتْ نَزَدْ تَوْ تَوَسَّلْ مَيْ جَوَيمْ پَسْ دَعَائِمْ مَسْتَجَابْ كَنْ وَ اَزْ اَميَدَيْ كَهْ بَهْ لَطْفَ تَوْ دَارَمْ مَحْرُومَمْ نَگَرَدانْ وَ تَوَبَهَامْ قَبُولْ فَرَما وَ خَطاَهَائِمْ بَهْ كَرمْ وَ رَحْمَتْ مَحْوَ گَرَدانْ اَيْ مَهْرَبَانَتَرَيْنْ مَهْرَبَانَ عَالَمْ.

آقا نمرانی!

عقیده به رجعت در ارتباط با اعتقاد به مهدویت

زمان های گذشته بر حسب آیات متعدد قرآن مجید ثابت است، وقتی این طور شد به دلیل این که در گذشته نظری داشته است امکان وقوع مجدد آن در آخر الزمان نمی تواند مورد انکار باشد.

زمانی که در امم گذشته رجوع اموات اتفاق افتاده و بر طبق یک خبر مشهور در بین اهل سنت:
«لتسلکن سبل من کان قبلکم حذوا النعل بالنعل و القذة بالقذة حتی لو ان احدهم دخل حجر ضب لدخلتموه»^(۱).

آن ها باید وقوع آن را در این امت نیز جایز بدانند. بنابر این نفی امکان وقوع آن از طرف غیر شیعه بر طبق مضمون این روایت صحیح نیست.

در خاتمه - با صرف نظر از آیاتی که وقوع رجعت را در امم گذشته خبر داده اند - برای تیمن و تبرک، آیه ای را که شاهد بر وقوع رجعت در این امت است یادآور می شویم:
«وَيَوْمَ تَحْشُرُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا مِّمَّنْ يَكْذِبُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ يُوَزَّعُونَ»^(۲): به خاطر آور روزی را که ما از هر امتی، گروهی را از کسانی که آیات ما را تکذیب می کردند محسشور می کنیم؛ و آن ها رانگه می داریم تا به یکدیگر ملحق شوند!

این آیه دلالت بر روزی دارد که در آن از هر امتی گروهی از کسانی که تکذیب آیات الهی را کرده اند محسشور می شوند که طبعاً این روز غیر از روز قیامت است.

بی نوشته:

۱. بحار الانوار، ج ۸، ص ۳۶۸ در ضمن بیان علامه مجلسی.

۲. بحار الانوار، ج ۲۱، ص ۲۵۷.

۳. سوره نمل (۲۷)، آیه ۸۳

منبع: گفتمان مهدویت/ آیت الله العظمی صافی گلپایگانی

بر حسب احادیث بسیاری در آخر الزمان جمعی از اموات از ائمه(علیهم السلام) و غیر ایشان به دنیا باز خواهند گشت. آیا اعتقاد به غیبت حضرت مهدی(علیه السلام) و ظهور آن حضرت با اعتقاد به رجعت هماهنگی دارد؛ به عبارت دیگر آیا اصل اعتقاد به غیبت و ظهور، رجعت و سائر وقایعی را که قبل از قیام قیامت واقع می شوند شامل می شود یا این یک عقیده مستقل و جدای از رجعت است؟

عقیده به ظهور مهدی و منجی از اهل بیت و فرزندان فاطمه(علیهم السلام)، یک اعتقاد عمومی و اجتماعی مسلمین است و اختصاص به شیعه ندارد، اگرچه شیعه شخص او را نیز از نظر حسب و نسب معرفی می کند ولی اصل این عقیده، یک اعتقاد همگانی است که در ادیان گذشته در تورات و زبور نیز به آن بشارت داده شده است و اصلی است که بر حسب اصول مذهب شیعه اثنی عشریه ایمان بدون آن کامل نمی گردد و قبولی اعمال مشروط نداشته باشد و یا حضرت مهدی - ارواح العالمین له الفدا - را به امامت نشناخته باشد به حکم

«من مات و لم یعرف امام زمانه مات میته الجahلیه»^(۱).

به مرگ جاهلیت از دنیا رفته است، این باور از جهت تاثیر و اهمیت در این حد است.

اعتقاد به مسئله رجعت هم گرچه ریشه در قرآن و روایات دارد ولی اینطور نیست که مسئله غیبت و مهدویت بدون آن مطرح نباشد.

بنابر این اصل امامت و مسئله مهدویت بدون مسئله رجعت هم در کتاب ها مورد بحث قرار گرفته است.

با این همه لازمه تذکر است که اصل مسئله رجعت و بازگشت اموات یک مسئله اسلامی است و وقوع آن در

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

سرچشمه تکبیر

آیت الله ناصر مکارم شیرازی

از امام صادق(علیه السلام) نقل شده:

ما مِنْ رَجُلٍ تَجَبَّرَ أَوْ تَكَبَّرَ إِلَّا لِذَلَّةٍ يَجِدُهَا فِي نَفْسِهِ^(۱)

ترجمه:

هیچ کس بر دیگران بزرگی نمی فروشد هر کجا به خاطر حقارتی که در درون وجود خود احساس می کند!

شرح کوتاه:

این نکته امروز در پرتو تحقیقات روانشناسی و روانکاوی مسلم شده است که سرچشمه تکبیر و بزرگی فروختن بر دیگران چیزی جز عقده حقارت نیست؛ آنها که مبتلا به این عقده هستند و از آن رنج می برنند برای جبران کمبودهای خود متسل به این وسیله غلط می شوند یعنی خود را به طور مصنوعی بزرگ نشان می دهند و از این راه بر حقارت اجتماعی خود می افزایند و بیش از پیش خود را منفور می سازند.

این مسئله روانی به روشنی در گفتار معجزه آسایی که در بالا از امام صادق(علیه السلام) نقل شده دیده می شود.

ولی افراد با ایمان بر اثر شخصیت درونی همواره در برابر دیگران متواضع اند.

همین جایزه

مرا پرهاپر لور لین پیله ها

هر سال آخر ذی الحجه که می رسد پشت سرت راه
می افتم و تا خود عاشورا می دوم. اما هیچ وقت به گرد
قدم های کاروانت هم نمی رسم و دوباره سال بعد...
با من چه باید بکنی که هر سال دستم خالی تراست و
پایِ رفتنم ناتوان تر.

خار و خاشاک های گناه و غفلت، پایم را به زمین
بسته اند، آن قدر که شوقِ رفتن، شوقِ شدن، در من
خشکیده است.

پیله های من آن قدر ضخیم شده اند که خاطره پرواز
را از یادم برده اند. هجرت تا دیار تو دیگر مرا نمی
انگیزاند، وقتی به دیار خودم، به اقلیم عاداتِ سخيف
خودم، به مرداب روزمرگی هایم، خو گرفته ام.
با این همه- تو می دانی- مُحَرم که می آید، صدای
زنگ شترهای کاروانت که در گوشم می زند، کسی
انگار در من فریاد می زند، کسی در من می آشوبد، کسی
مرا به هجرت می خواند، بردارید این خار و خاشاک ها
را، شما را به خدا بیایید و من را برهانید از این پیله ها،
نشانی دیارتان را به من هم بدھید آقا...

بسم الله الرحمن الرحيم

«...وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يَدْرِكُهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ...»(النساء ١٠٠)

همین منزل های آخر به تو پیوست، زهیر را می گوییم:
زهیر بن قین؛ همین روزهای آخر بهشتی اش کردی.
نمی دانم چه داشت که حالا روزهای بهشتی اش را کنار
تو می گذاند، فقط می دانم با توبی داشت که همیشه حسرت
و تحسین مرا برانگیخته، به گمانم زهیر باید بهشتی شدنش
را مدیون و مرهون همین بانو باشد.
به دنبالش که فرستاده بودی و خواسته بودی بیینی اش،
دل دل کرده بود...
بانو اما بر او نهیب زده بود که: پسر دختر رسول خدا تو را
خوانده و تو تردید می کنی؟
از جا بلند شده بود و وقتی برگشته بود، بانو دید که تارهای
وجود همسرش از شوق می لرزند: آقا گفتند سرت در راه ما
بریده خواهد شد! ...
آه ... با قلب زهیر چه کرده بودید؟
سلام بر تو بانوی زهیر!
سلام من، از ایران - چهارده قرن بعد از آن روز تو - به
ایمان و معرفت و شهامتی زنانه که هر سال، محرم، می
ستاییم.
دعا کن مرا بانوی زهیر!
دعا کن من هم کربلای شوم آن گونه که تو؛ نسخه قرن
بیست و یکمی از یک زن عاشورایی
کاش تمام بشوم یکی از همین شب ها در مجلس عزایتان...
که زنده نمانم که دوباره روز دهم باید و مقتول مکشوختان را
 بشنوم ...
تمام می شوم شبی فقط به من اشاره کن!

عصر تاریخی هر دو

همه زندگی من همین وسط ها کزشته است. وسط سیاهی ها و سپیدی ها، وسط تاریکی ها و روشنی ها، هزار بار این وسط ایستاده ام، هر دو طرف را نگاه کرده ام و تصمیم گرفته ام که دیگر بیایم به طرف نور، یک قدم، دو قدم، قدم سوم، پیشنهای خواب آلوده ام را نور زده، پاییم جایی کبیر کرده و زمین خورده ام، بعد نشسته ام و تاریکی ها را نگاه کرده ام و خوابم برده به فیال این که شب است. و دوباره رفته ام وسط صحنه و دوباره... نه، این طوری که نمی شود، یک بار، یک روز باید تصمیم گیرم و دیگر آهسته و با تردید قدم برندارم که وسوسه نشستن، وسوسه خوابیدن، زمین گیرم کند. یک بار، یک روز، تصمیم گیرم و می دوام تا نور، تا شما، تا فیمه شما...

هفتوار لاله ها

باز هم اول مهر آمده بود
و معلم آرام
اسمعها را مینهوار
- اصغر پورحسین!
پاسخ آمد: حاضر
- قاسم هاشمیان
پاسخ آمد: حاضر
- اکبر لیلزاده
-

پاسخش را کسی از بمع ندار
بار دیگر هم فواند:
- اکبر لیلزاده
پاسخش را کسی از بمع ندار
همه ساخت بودیم
جای او اینجا بود
اینک اما تنها
یک سبد لاله ی سرخ
در کنار ما بود
لطفه ی بعد، معلم سبد گل را دید
شانه هایش لرزید
همه ساخت بودیم
ناگهان در دل خود زمزمه ای مس کردیم
غنچه ای در دل ما می پوشید
گل غریباد شلختا
همه پاسخ دادیم:
- حاضر
ما همه اکبر لیلزاده بودیم

قیصر امین پور

تسبیح موجودات

تعريف تسبیح

در آیات مختلف قرآن، سخن از تسبیح و حمد موجودات عالم هستی در برابر خداوند بزرگ، به میان آمده که شاید از همه صریح تر، آیه ۴۴ سوره مبارکه اسراء باشد که می فرماید: «**تَسْبِيحُ لَهُ السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا يَقْهَمُونَ تَسْبِيحةَهُمْ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا خَفُورًا**» (الإسراء: ۴۴)

آسمانهای هفت گانه و زمین و آنچه در آن دوست برای او(پروردگار) تسبیح می کنند و هیچ چیز وجود ندارد مگر اینکه به حمد و تسبیح او پردازد ولی شما تسبیح آنها را نمی فهمید. همانا خداوند حليم و غفور است.

قرآن می فرماید: عالم هستی یکپارچه نژمه و غواص است، هر موجودی به نوعی به حمد و ثنای حق مشغول است که بی خبران توایی شنیدن آن را ندارند. لاما اندیشمندانی که قلب و چانشان به نور ایمان، زندگ روشن است، این صدا را لز هرسو به خوبی به گوش جان من شنوند؛ ولی در تفسیر حقیقت این حمد و تسبیح در میان دانشمندان و فلاسفه و مفسران بسیار گفته شده است، بعضی آن را حمد و تسبیح حالی دانسته اند و بعضی قالی که خلاصه نظرات آنها به شرح زیر است:

شرح نظرات درباره تسبیح موجودات:

۱. جمعی معتقدند که همه ذرات موجودات این جهان اعم از آنچه ما آن را عاقل می شماریم یا بیجان و غیر عاقل، همه دارای یک نوع درک و شعورند و در عالم خود تسبیح و حمد خدا می گویند، هر چند ما قادر نیستیم به نحوه درک و احساس آنها پی ببریم و زمزمه حمد و تسبیح آنها را بشنویم؛ آیاتی مانند: «**وَإِنَّ مِنْهَا لَمَّا يَهْبِطُ مِنْ خُشْبَةِ اللَّهِ**» (البقره: ۷۴)؛ بعضی از سنگ ها از ترس خدا از فراز کوهها به پایین می افتد.

**و همچنین آیه: «... فَقَالَ لَهَا وَلِلأَرْضِ اُتْبِا طَوْعًا أُوْ كَرْهًا
قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعَيْنَ** (فصلت: ۱۱)؛ خداوند به آسمان و زمین فرمود

از روی اطاعت یا کراحت به فرمان من آئید، آنها گفتند ما از در اطاعت می آییم و آیاتی مانند آن را می توان گواه بر این عقیده گرفت.

۲. بسیاری معتقدند که این تسبیح و حمد، همان چیزی است که ما آن را «زبان حال» می نامیم، حقیقی است، نه مجازی ولی به زبان حال است نه قال. توضیح اینکه بسیار می شود به کسی که آثار ناراحتی و درد و رنج و بی خوابی در چهره و چشم او نمایان است می گوییم: هر چند تو از ناراحتیت سخن نمی گویی اما چشم تو می گوید که دیشب به خواب نرفتی و چهره ات گواهی می دهد که از درد و ناراحتی جانکاهی رنج می بردی! این زبان حال گاهی آنقدر قوی و نیرومند است که زبان قال را تحت الشاعع خود قرار می دهد و به تکذیب آن بر می خیزد. بر طبق این نظر باید قبول کرد که عالم شگرف هستی با آن نظام عجیب‌شی، با آنهمه رازها و اسرار با آن ریزه کاریها حیرت زا، همگی «تسبیح و حمد» خدا می گویند و این معنی برای تسبیح و حمد عمومی موجودات، قبل درک است و نیاز به آن ندارد که ما برای ذرایت عالم هستی، درک و شعور قائل شویم.

۳. بعضی از مفسران نیز احتمال داده اند که حمد و تسبیح عمومی موجودات در این آیه، ترکیبی از زبان حال و زبان قال، یا به تعبیر دیگر، تسبیح تکوینی و تسبیح تشریعی باشد، چرا که بسیاری از انسانها و همه فرشتگان از روی درک و شعور، حمد و ثنای او می گویند و همگی ذرات موجودات نیز با زبان حال از عظمت و بزرگی خالق بحث می کنند. لازم به توضیح است که منظور از تسبیح تکوینی همان تسبیح زبان حال است. و منظور از تسبیح تشریعی، تسبیح، با قول و کلام است که مطابق آیین و شریعتی خاص انجام می گیرد و از جمله آن، تسبیح انسان و فرشتگان نسبت به خدادست که با کلام و قول است.

اکنون به توضیح بیشتر در مورد سه نظر فوق الذکر پرداخته و با ارائه دلایلی به رد نظر زبان حال محض بودن تسبیح موجودات و اثبات اینکه، تسبیح موجودات به صورت قالی است می پردازیم.

آیا کلام فقط الفاظ است

تسیبیح به معنای منزه داشتن است که با زبان انجام شود. ولی وقتی حقیقت کلام عبارت باشد از فهماندن و کشف از ما فی الضمیر و اشاره و راهنمایی به منوی خود، این فهماندن و کشف، به هر طریقی که صورت گیرد کلام خواهد بود، هرچند که با زبان نباشد.

انسان ناگزیر است برای ایجاد ارتباط با غیر، الفاظ را استخدام کند و به وسیله الفاظ که عبارتند از صوتیابی که هر یک برای یک معنا قرار داده شده مخاطب خود را به آنچه که در دل دارد خبر دار سازد و چه بسا برای تفهیم پاره ای از مقاصد خود از اشاره با دست و سر و یا غیر آن و چه بسا از کتابت و نصب علامات نیز استفاده کند.

البته کلام فقط استخدام الفاظ و یا اشاره و نصب علامات نیست، بلکه هر چیزی که از معنای مقصود ما پرده بردارد، قول و کلام خواهد بود. چرا که می بینیم که قرآن مجید کلام و قول و امر و نهی را به خدای تعالی نسبت می دهد: در حالیکه می دانیم کلام او از قبیل آواز و الفاظ، شنیدنی و قراردادی نمی باشد و اگر قرآن چنین نسبتی را به خداوند داده است قطعاً برای این است که کلام، منحصر در صورت و آواز نیست بلکه هر چیزی که از مقاصد پرده برداری کند، کلام است.

علم موجودات به تسیبیح خویش

نداشتمن انسانها به علم موجودات، دلیل بر آن نمی شود که آنها علم ندارند. آیات دیگری هم وجود دارند مبنی بر بهره داشتن موجودات دیگر از علم و منطق. برای مثال اعضای بدن انسان در قیامت به سخن در می آیند و با علم به کردار انسان، بر اعمالش گواهی می دهند و می گویند: «...أَنْظَقَنَا اللَّهُ الَّذِي أَنْطَقَ كُلَّ شَيْءٍ...» (فصلت/۲۱)

خداؤند در این آیه تصریح می کند که به همه چیز قدرت نطق عنایت فرموده است. «...فَقَالَ لَهَا وَلِذُرْضٍ أَنْتِيَا طَوْعًا وَكُرْهًا قَاتَنَتَا أَتَيْنَا طَائِعَيْنَ» (فصلت/۱۱)؛ فرمود که ای آسمان و زمین به سوی خدا به شوق و رغبت یا به جبر و کراحت بشتابید، آنها عرضه داشتند ما به کمال شوق و میل به سوی تو می شتابیم.

پس چنین برمی آید که هیچ موجودی قادر علم نیست. بنابراین به آسانی می گوییم هیچ موجودی نیست مگر آنکه وجود خود را با مرحله ای از در ک، در ک می کند.

عدم علم ما به تسیبیح موجودات

خداؤند در بخشی از آیه ۴۴ سوره اسراء می فرماید: «وَلَكُنْ لَا تَقْفَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ»؛ ولیکن شما تسیبیح آنها را نمی فهمید.

اینکه بعضی افراد گفته اند تسیبیح موجودات همان زیان حال است، یعنی اینکه این افراد به صراحت تأیید کرده اند که آنها تسیبیح موجودات را فهمیده اند. زیرا به شرح و بسط آن پرداخته اند، در حالیکه قرآن می فرماید:

در اینجا سوالی مطرح می شود و آن اینکه صرف اینکه عالم به وسیله وجودش یعنی نشانه هایی که در آن وجود دارد از قبیل نظم، حکایت از وجود آفریدگاری می کند، سبب نمی شود که بگوئیم عالم همه تسیبیح خدا می گویند مگر آنکه موجودات این عالم برای نشانه بودن خود از خدا قصد و اختیار داشته باشند و می دانیم که قصد از توابع حیات است و بیشتر موجودات عالم از حیات بی بهره اند از قبیل آسمان و سیارات و زمین و سایر جمادات، پس چون حیات ندارند نمی توانند قصد و اختیار داشته باشند و در نتیجه تسیبیح آنها به معنای حقیقی، بی معنی است. بلکه باید تسیبیح آنها را به معنای مجازی حمل کنیم و مقصود از آن را همان دلالت بر وجود پروردگار بدانیم یعنی تسیبیح آنها را همان زبان حال آنها بدانیم.

در پاسخ باید گفت: خداوند چنین می فرماید: «كُلُّ قَدْ

عِلْمٌ صَلَّاتُهُ وَتَسْبِيحَهُ وَاللَّهُ عَلَيْهِ بِمَا يَعْلَمُونَ» (آل عمران/۴۱)

هر یک از آنها نماز و تسیبیح خود را می داند؛ و خداوند به آنچه انجام می دهند داناست! از کلام خدای تعالی فهمیده می شود که مسئله علم در تمامی موجودات هست، یعنی هر جا که خلقت راه یافته، علم نیز به آنچه رخنه کرده است و هر یک از موجودات به مقدار موجودی که دارند، بهره ای از علم دارند و البته لازمه این حرف این نیست که موجودات را از نظر علم، مساوی بدانیم و یا بگوییم علم در همه یک نوع و یا همه آنچه را که انسان می فهمد موجودات دیگر می فهمند.

«وَكِنْ لَا تَقْهُونَ سَبِّحُهُمْ»: یعنی محتوای این آیه به نوعی از تسبیح اشاره می کند که ما آن را نمی فهمیم. زیرا با آوردن فعل مضارع، مشمولیت زمانهای آینده را نیز نسبت به نزول قرآن می رساند.

این آیه خطاب به مشرکین است یا خطاب به تمام مردم (اعم از مومن و مشرک). به حرف آنکه ادعا کرده اند که چون مشرکین حتی یک معنای از تسبیح را نمی فهمیدند، از این نظر قرآن فهم تمامی تسبیح را از ایشان نفی کرده است، نمی شود اعتنا کرد، زیرا «با فهم» را «بی فهم» فرض کردن و یا «بعض» را «جمیع» تصور نمودن با مقام احتجاج و استدلال سازگار نیست که اینها در شان و منطق قرآن راه ندارد.

خلاصه آنکه تسبیحی وجود دارد که ما آن را نمی فهمیم و همین نفهمیدن ما، ما را به قالی بودن آن رهنمون می کند، پس حق این است که تسبیح - که آیه شریفه آن را برای تمامی موجودات اثبات می کند - تسبیح به معنای حقیقی است که در کلام خدای تعالی به طور مکرر برای آسمان و زمین و آنچه درین آن دوست (اعم از موجودات عاقل و غیر عاقل)، اثبات شده است و مانندی بینیم. با این بیان به خوبی روشن می شود که دلیلی ندارد که ما تسبیح زمین و آسمان را در آیه مورد بحث حمل به مطلق، دلالت کرده و آن را مجاز و به بیان دیگر، تسبیح حالی بدانیم، زیرا مجاز رازمانی به کار می برند که نشود کلام را حمل به حقیقت نمود.

برای اثبات بیشتر مطلب به ذکر پاره ای از آیات و روایات و نیز بیان یک دلیل علمی که اخیراً ثابت شده است، می پردازیم. خداوند در سوره مبارکه ص، آیه ۱۸ در مورد نعمت هایی که به حضرت داود علیه السلام عطا کرده بود، سخن می گویند و می فرماید: «إِنَّا سَخَرْنَا الْجِبَالَ مَعَ يَسْبُحُنَ بِالْأَعْشَى وَالْأَشْرَاقِ»؛ به درستی که ما مسخر گردانیدیم کوهها را که با او تسبیح می گفتند در شبانگاه و وقت طلوع آفتاب و همچنین در سوره انبیاء می فرماید:

... یا جِبَالٌ أَوْبِي مَعَهُ وَالظَّيْرِ ... :

و امر کردیم ای کوهها و ای پرندگان، شما نیز با تسبیح و نعمه های الهی داود هم آهنگ شوید. با وجود آیات، معنا ندارد تسبیح را نسبت به کوهها و مرغان «زبان حال» و نسبت به حضرت داود «زبان قال» بدانیم، زیرا در هر سه آیه کوهها و در دو آیه پرندگان با حضرت داود در تسبیح همراه می کنند. در این زمینه، روایات بسیاری وجود دارد که به چند مورد اشاره می شود:

از امام باقر علیه السلام نقل شده که فرمود: «نهی رسول الله عن توسم البهائم في وجوهها وأن تضرب وجوهها لأنها تسبح بحمد ربها»؛ پیامبر فرمود عالمت داغ در صورت حیوانات نگذارید و تازیانه به صورت آنها نزنید زیرا آنها حمد و ثنای خدا می گویند و تسبیح او می گویند. و نیز از امام صادق علیه السلام نقل شده: «ما من طبیعته في برو لاشی یصاد من الوحش إلا بتضییه السبیح»؛ هیچ پرنده ای در صحراء و دریا صید نمی شود و هیچ حیوان وحشی ای به دام صیاد نمی افتد مگر بخارتر ترک تسبیح.

امام باقر علیه السلام صدای گنجشکانی را شنید، فرمود: می دانید اینها چه می گویند؟ ابو حمزه ثمالی که از یاران خاص امام بود عرض کرد نه، فرمود: **يَسْبُحُنَ رَبِّهِنَ عَزَّ وَ جَلَّ وَ يَسْتَأْنَ قَوْتَ يَوْمِهِنَ**؛ اینها تسبیح خداوند بزرگ را می گویندو روزی خود را از او می خواهند.

نویسنده: طلبه رقیه رحیمی

گلستانه

آب رود به قدری سرد است که برای سه چهار دقیقه هم نمی توان دست را در آن نگه داشت. این رود که به خارج از روستا روانه گشته و موجب سرسبزی بسیاری شده است، در جذب مسافران و گردشگران اهمیت بسزایی دارد، ضمناً بخشی از آب آشامیدنی شهر بروجرد از چشمehهای جوشان روستای ونایی تأمین می شود.

خلاصه... از مسجد می گفتم. مسجدی عجیب که دیدن آن حسرت زندگی در روستا و همسایه مسجد بودن را در دل زنده می کند. خیلی تماشایی و با صفا است.

برای عبور از در مسجد و ورود به حیاط آن باید از پلی که بر روی رود نصب شده است، گذر کرد. این آب و صدای روح بخشش آن و تماشای این پل و عبور از آن باعث دگرگون شدن روح آدمی و دور شدن از دغدغه ها و دل مشغولی های روزانه و آمادگی برای خلوت یافن با معشوق حقیقی است. پس از عبور از در مسجد وارد حیاطی می شویم که یک حوض مستطیل شکل بزرگ و چند درخت در باğچه آن جلب توجه می کند. دیوار روپروری در، دیواری است که از سنگ، چینه سازی شده است و حالت سنتی زیبایی به حیاط بخشیده است. در سمت راست، در ورودی مسجد است. بر روی دیوار مسجد و در میان کاشی هایی از طرح های اسلامی با رنگ های آبی فیروزه ای و لا جوردی نوشته شده است: «احداث این مسجد از ثلث مرحوم حاج نامدار ترابی در سال ۱۳۴۷ م.ش، تجدید بنا و توسعه با همت حاج شیخ

در یک روز بارانی و خیس که هوا پر از تازگی و طراوت است، به سمت روستای ونایی یکی از سرسبزترین و با صفاترین روستاهای شهرستان بروجرد راه می افتد.

این روستا در ۱۲ کیلومتری شهر بروجرد واقع شده است و نسبتاً باید مسیر زیادی را پیمود. راه آسفalte و صاف و هموار است و تماشای مناظر زیبای پاییزی جاده، بُعد مسافت را از یاد آدمی می برد.

به روستا که می رسیم دیدن خانه های روستایی و گلهای پیچکی که از روی خیلی از دیوارها به پایین آویخته شده اند، روحیه انسان را به کلی عوض می کند. بسیاری از مردم این روستا، علاوه بر دامداری و کشاورزی، برای کسب درآمد بیشتر به تهیه ترشیجات مختلف و خیار شور می پردازند. به همین خاطر ویتنین مغازه های آنها پر از شیشه های ترشی است که هر کدام به رنگی جذاب صفت کشیده اند و در تحریک اشتها مشتری بسی موفق اند. عمله ترین محصول کشاورزی این روستا که اقبال خوبی در شهر بروجرد به آنها می شود، خیار و لوبیا سبز است.

مقصد ما مسجد "امام جعفر صادق علیه السلام" است. برای رسیدن به این مسجد باید از دل روستا گذشت. غیر از آنچه گفتم رودی که از میان روستا می گذرد روح بخشی خاصی دارد. مسجد در کنار این رود ساخته شده است و برای ورود به آن باید از روی رود گذشت.

گزارشگر

علی ستاری و کمک مالی برادران و خواهران با ایمان و همکاری اهالی روستا در سال ۱۳۷۲ ه.ش پایان یافت.« حوض میان حیاط و درختان باعچه آدم را محو تماشای خود می کند. نمی دانم در این سنگها، درختان و این آب زلال، چه چیزی وجود دارد که اینقدر حس زنده بودن انسان را به او یاد آور می شود. گویی اینجا و در کنار این طبیعت معنوی از همه جا زنده تری. حس زندگی خوبی به انسان دست می دهد...»

صدای ریزش نم قطرات باران بر روی درخت های باعچه و تماشای این چینه سنگی هوس خواندن یک نماز پر از آرامش و عرفان را به انسان می دهد. دلم می خواهد در این مسجد سر بر سجده بگذارم و ساعتها به خاطر این همه نعمتی که به ما ارزانی داشته است شکر او را کنم. اما افسوس که در مسجد بسته است...

همچنان به حوض و درختان کنار آن خیره شده ام که امواج جوشنده کوچکی از آب درون حوض توجّهم را به خود جلب می کند. نزدیک تر که می شوم منظره غیر منتظره ای می بینم.

عجب!...

این یک چشمۀ زلال و مصفّا است که دارد از زیر مسجد می جوشد و به بیرون روان می شود!...

می نشینم، چند لحظه دستم را در آب فرو می برم... به این هم قانع نمی شوم، چند جرعه خنک از آن می نوشم... عجب طعم خوشی دارد... جای شما خالی... آب چشمۀ ای زلال و خنک با طعم عرفان نماز... تا به حال چنین آبی نتوشیده ام... این آب با این عرفان خاصش مرا به یاد آب زمزم می اندازد.

در اندیشه این شگفتی چند لحظه ای را سپری می کنم. سرم را به سمت چپ می چرخانم، پلکانی را می بینم؛ ولی مقصد آن را به درستی نمی بینم. گویا ساختمان نیمه کاره ای است. در کنار این ساختمان نیمه کاره چند خانه

روستایی صفت کشیده اند. از خانمی که وارد حیاط شده و قصد عبور از پلکان را دارد می برسم: این پله ها به کجا می رسند؟

با مهربانی ساده ای می گوید:

«قرار است آنجا یک حسینیه ساخته شود». و با اصرار مرا به خانه اش دعوت می کند. کمی آن طرف تر پله ها، خانه دو طبقه ای است که جلوی پنجره های آن گلداهایی گذاشته اند. گلهای رنگارنگ آنها زیبایی حیاط مسجد را مضاعف کرده اند. آرزو کردم خانه ما در کنار این مسجد بود.

خاطر تان نرود....

دیدن این مسجد و خواندن یک نماز عاشقانه را در آن از دست ندهید.

گزارشگر: رقیه رحیمی

نیکی کردن به برادران دینی، خصوصاً شیعیان، از جمله مواردی است که ائمه اطهار(علیهم السلام) روی آن تأکید فراوان کرده‌اند و روایات متعددی در این زمینه وجود دارد. امام صادق(علیه السلام) نیز در ادامه این روایت شریف می‌فرماید: یا بْنَ جَنْدَبَ إِنَّ لِلشَّيْطَانِ مَصَانِدَ يَصْطَادُ بِهَا فَتَحَمَّلُوا سِبَابَةَ وَ مَصَانِدَهُ قَلْتُ يَا بْنَ رَسُولِ اللّٰهِ وَ مَا هٰي؟ قَالَ: إِما مَصَانِدَهُ فَصَدَ عَنْ بَرِّ الْاخْوَانِ، وَ إِمَّا شَبَابَكَهُ فَتَوْمٌ عَنْ قَضَاءِ الصَّلَوَاتِ الَّتِي فَرَضَهَا اللّٰهُ، إِمَّا أَنَّهُ مَا يُعْبَدُ اللّٰهُ بِمِثْلِ تَقْلِيلِ الْأَقْدَامِ إِلَى بَرِّ الْاخْوَانِ وَ زِيَارَتِهِمْ، وَ إِبْلٌ لِلسَّاهِيْنَ عَنِ الصَّلَوَاتِ، التَّائِيْنِ فِي الْخَلْوَاتِ الْمُسْتَهْزِئَيْنِ بِاللّٰهِ وَ آيَاتِهِ فِي الْفَتَرَاتِ.

شیطان دامه‌ای دارد که به وسیله آنها انسان‌ها را صید می‌کند. از بزرگ‌ترین، عمومی ترین و مؤثرترین دامه‌ای که شیطان برای آدمیزاد می‌گستراند، یکی این است که انسان را از خدمت کردن به دیگران، به ویژه برادران دینی خود باز می‌دارد، دوم آن که کاری می‌کند تا انسان نمازهاش را به موقع نخواند.

انسان ممکن است با انجام دادن واجبات و فرایض دینی خود فکر کند که به طور کامل به وظیفه اش عمل کرده است، در حالی که رفع نیازهای مادی و معنوی برادران ایمانی نیز در حد توان از جمله وظایف دینی مسلمانان می‌باشد. خصوصاً افرادی که فعالیت خاصی مثل تحصیل، تدریس، نویسنگی و... را انجام می‌دهند، باید بدانند که وظایفی هم نسبت به دیگران، از جمله اقوام، همسایه‌ها، هم حجره‌ای‌ها و دوستان دارند، اما متأسفانه این گونه افراد به دلیل تمرکز روی یک فعالیت خاص، کم تر به این نکته توجه دارند و از انجام این وظیفه مهم غافل‌اند. این غفلتی است که اولاً، مقدمات آن را شیطان فراهم می‌کند؛ ثانياً، به ما القا می‌کند که اصلاح چیزی نداری که بخواهی به دیگران کمک کنی؛ ثالثاً، مارا نسبت به نیازهای دیگران بی‌تفاوت می‌کند؛ یعنی حالتی را در ما ایجاد می‌کند که با خود بگوییم به من ربطی ندارد که دیگران نیاز دارند یا ندارند، یا می‌گوییم من زحمت کشیده‌ام و به اندازه رفع نیاز خودم چیزی را به دست آورده‌ام، آنها هم بروند زحمت بکشند تا محتاج دیگران نباشند. حضرت در ادامه می‌فرماید: هیچ عبادتی بالاتر از این نیست که انسان در راه کمک کردن به برادران دینی خود قدمی بردارد، حتی اگر هم

در این راه موفق به رفع نیاز آنها نگردد. نه تنها احسان و خدمت به برادران دینی بالاترین عبادت است، بلکه دیدار دوستان، البته اگر برای خدا باشد، نیز بالاترین عبادت است. از دیگر دامه‌ای شیطانی، بازداشت انسان از خواندن نماز اول وقت است. آنچه انسان را مستقیماً در مسیر تقرب الى الله به پیش می‌برد، نماز است. نماز رابطه مستقیم بنده با خالق است. از جمله مسایلی که باعث می‌شود انسان تواند به درستی از نمازش استفاده کند، زیاد خوابیدن، دیر خوابیدن و بد خوابیدن است. وقتی انسان دیگر اهتمامی به خواندن نماز اول وقت نداشته باشد، نسبت به مسایل دین نیز بی‌اعتنایی شود و کم کم کارش به جایی می‌رسد که با دیده تمسخر به مناسک دینی می‌نگردد: **«ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ أَسَاعُوا السُّوَّاىٰ أَنْ كَذَبُوا بِآيَاتِ اللّٰهِ وَ كَلُّوْا بِهَا يَسْهَلُّوْنَ»** (الروم ۱۰) سرانجام کار آنان که به اعمال زشت و کردار بد پرداختند این شد که کافر شده و آیات خدارا تکذیب و تمسخر کردند. اگر خدای ناکرده انسان در این مسیر خطرناک قرار گرفت و نسبت به نماز بی‌اهمیت شد، در واقع با این کار مقدمات کافر شدن خود را فراهم ساخته است.

از جمله دلایل بی‌اعتنایی به دین و تمسخر آن، قرار گرفتن انسان در محیطی است که در آن جا عوامل انحراف و دنیاگرایی زیاد است به گونه‌ای که آیات الهی کم تر به گوش می‌رسد، موعظه کم تر است و دست رسی به استاد و مریب مشکل است. قرآن کریم در مورد کسانی که عهد خدا و سوگند خود را به بھایی اندک می‌فروشند، می‌فرماید:

«أُولَئِكَ لَا يَخْلَقُ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَلَا يَكُلُّمُهُمُ اللّٰهُ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يَزْكُرُهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ» (آل عمران/۷۷) اینان را در دار آخرت بهره‌ای نیست و خدا از خشم با آنها سخن نگوید و به نظر رحمت در قیامت بدانها نگردد و از پلیدی گناه پاکیزه نگرددند و آنان را (در جهنم) عذاب در دنناک خواهد بود.

برگزاری وبلاگ مدرسه علمیه محدثه در مهرماه سال ۱۳۹۱

وبلاگ حوزه علمیه محدثه سلام الله علیها از میان ۱۹۵ وبلاگ فعال در سامانه وبلاگ مدارس علمیه خواهران سراسر کشور، در مهرماه سال جاری حائز رتبه اول گردید.

برگزاری جلسات فرهنگی حوزه علمیه محدثه سلام الله علیها

مدیر حوزه علمیه محدثه سلام الله علیها از برگزاری جلسات فرهنگی هفتگی در بیت مرحوم آیة الله شیخ علی محمد نجفی بروجردی(ره) خبر داد.

ایشان با بیان این مطلب افروzend: از این پس با توجه به انتقال مکان مدرسه به ساختمان جدید الاحادث، برنامه های فرهنگی حوزه در بیت مرحوم حضرت آیت الله شیخ علی محمد نجفی بروجردی(ره) واقع در خیابان صفا برگزار خواهد شد.

خانم رازجو افزود: به منظور حفظ پیوند بیشتر دانش آموختگان عزیز با حوزه در راستای رسالت تبلیغی، حضور دانش آموختگان در این جلسات ضروری است. همچنین در بعضی از جلسات (با اطلاع رسانی حوزه) شرکت عموم بانوان همشهری آزاد است.

در سال تحصیلی جاری اولین جلسه فرهنگی در روز چهارشنبه ۱۲ مهر ۹۱ ساعت ۳ الی ۵ عصر با موضوعیت اخلاق و با سخنرانی استاد اخلاق - حجه الاسلام و المسلمين فاضلی - برگزار گردید.

برگزاری دعای عرفه

مراسم معنوی دعای پر فیض عرفه در روز نهم ذی الحجه، پنج شنبه ۴ آبان ۹۱ ساعت ۱۵ الی ۱۷ با حضور مددج اهل بیت علیهم السلام حاج مجید یاراحمدی در بیت مرحوم آیت الله حاج شیخ علی محمد نجفی بروجردی(ره) برگزار گردید.

در این مراسم پس از قرائت دعا، ذکر توسلی در رثای حضرت مسلم بن عقیل علیه السلام و شهدای والامقام عاشورا انجام گرفت. گفتنی است روز نهم ذی الحجه، روز عرفه و از اعیاد عظیمه است اگرچه به اسم عید نامیده نشده است.

عرفه روزی است که حق تعالی بندگان خویش را به عبادت و طاعت خود فرا خوانده و سفره های جود و احسان خود را برای ایشان گسترانیده و شیطان در این روز خوار و حقیرتر و راندتر و خشنمناک ترین اوقات را خواهد داشت و روایت شده که حضرت امام زین العابدین علیه السلام در روز عرفه صدای سائلی را شنید که از مردم تقاضای کمک می نمود. امام به او فرمود: وای بر تو آیا در این روز از غیر خدا تقاضا می کنی؟ حال آن که در این روز امید می رود که بجهه های در شکم هم از فضل خدا بی نصیب نمانند و سعید شوند.

برگزاری مسابقه قربان تا غدیر

حوزه علمیه محدثه (سلام الله علیها) به منظور ترویج فرهنگ غدیر و ترغیب طلاب در جهت به کارگیری ذوق ادبی، مسابقه ادبی "قربان تا غدیر" را برگزار نمود.

در این مسابقه طلاب دلنشته ها و مطالب و قطعات ادبی خود را با موضوع قربان و غدیر به معاونت فرهنگی تحويل نمودند.

و همچنین تعدادی با ارسال پیامک به سامانه پیامکی مدرسه به شماره ۰۵۳۹۹۰۸۸۰۰ در این مسابقه شرکت نمودند.

به برگزیده این مسابقه در روز جشن عید غدیر همزمان با میلاد مسعود حضرت هادی علیه السلام هدیه ای تقدیم شد.

ضمناً آثار شرکت کنندگان در وبلاگ و سایت مدرسه به نشانی ذیل و همچنین در گاهنامه "ظهور" (همین شماره) منتشر گردید.

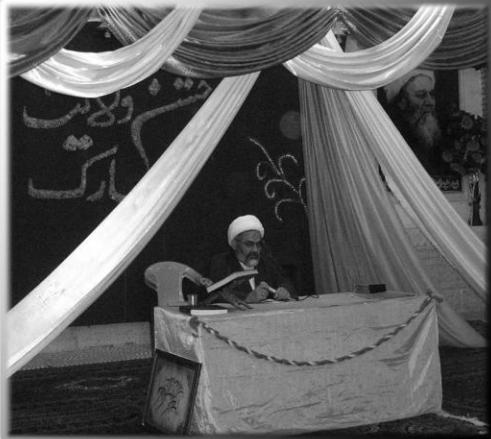
<http://www.mohadethe.ir>

وب سایت مدرسه

<http://mohadese-borojerd.womenhc.com> وبلاگ مدرسه

برگزاری مراسم جشن عید غدیر همزمان با میلاد مسعود حضرت هادی علیه السلام

در تاریخ ۹۱/۰۸/۱۰ جشن پر شکوهی به مناسبت عید الله الاکبر، روز غدیر، همزمان با میلاد فرخنده حضرت هادی علیه السلام برگزاری گردید.

این مراسم چهارشنبه دهم آبان مصادف با ۱۶ ذی الحجه ساعت ۱۴:۳۰ الی ۱۶ در بیت مرحوم حضرت آیت الله حاج شیخ علی محمد نجفی بروجردی با حضور طلاب مدرسه علمیه محدثه سلام الله علیها و جمعی از بانوان محترمه و ولایت مدار بروجرد برگزار گردید.

ایراد سخنرانی توسط مؤسس محترم حوزه علمیه محدثه - حجه الاسلام حاج سعید نجفی بروجردی - یکی از برنامه های این مراسم بود. حجه الاسلام بروجردی با اشاره به برکت و قدر و منزلت ایام ذی الحجه خاطر نشان کردند: این ماه، ماه ولایت است و در بسیاری از ایام آن وقایعی در ارتباط با اهل بیت و ائمه معصومین صورت گرفته است.

ایشان همچنین به این نکته اشاره کردند که در روز عرفه اتفاق مهم دیگری افتاده است و آن، بسته شدن درهای خانه های اصحاب به سمت مسجد الحرام است که طی آن خانه حضرت علی و زهرا - سلام الله علیهما - از این قاعده مستثنی شد و به این ترتیب یکی دیگر از جلوه های شأن و منزلت این خانواده به نمایش گذاشته شد. محور کلی سخنان حجه الاسلام بروجردی ولایت امام هادی - علیه السلام -، اشاره ای گذرا به سیره ایشان و تأکید بر توسل به مقام والای ایشان بود. مولودی خوانی و مدیحه سرایی از دیگر برنامه های این مراسم بود.

نماز، اوج بندگی

سالار ما، حسین بن علی علیهم السلام، شب عاشورا برای انس با خدا و تهجد و تلاوت قرآن و نماز، از دشمن مهلت گرفت. در گرماگرم نبرد عاشورا نیز، هنگام ظهر به نماز ایستاد تا به ما بیاموزد که جان بر سر دین و خداجویی نهاده است. سعید بن عبدالله حنفی، در آن لحظه، در برابر امام همچون سپر حفاظتی می‌ایستد، تا حسین بن علی علیهم السلام، آخرین نمازش را بخواند و با ۱۳ تیر که بر پیکرش می‌نشیند، به شهادت می‌رسد.^۱

ابوثمامه صائدمی نیز - که خودش شهید نماز است - در روز عاشورا، فرا رسیدن هنگام نماز را یادآور می‌شود. امام حسین علیه السلام دعاویش می‌کند که خدا از نماز گزاران ذاکر قرارش دهد.^۲

این که در زیارت‌های حسین بن علی علیه السلام، او را اقامه کننده نماز خطاب می‌کنیم «اشهد انک قد اقمتَ الصَّلَاةَ...»^۳ جلوه دیگری از اهمیت نماز را در زندگی و شهادت آن پیشوای معنویت و عبودیت نشان می‌دهد.

رضاء، اوج ایمان

کمال بندگی در «رضاء» به رضای الهی و فرمان اوست. حسین بن علی علیه السلام در حرکت به سوی کربلا، اظهار امیدواری کرد که آنچه را خداوند برایش اراده کرده باشد، «خوبی» باشد، چه با فتح، چه با شهادت «ارجو ان یکون خیراً ما اراد اللہ بنا، قُتَّلَنَا ام ظُفِّرَنَا».^۴ در قتلگاه نیز جملات زیبای «الهی رضی برضاءک و تسليماً لامرک» که بر زبان او جاری شد، نشانه خلوص در بندگی و رضا به قضای خدا و رنگ خدایی داشتن جهاد و شهادت اوست.

علیه السلام هیات الگوی امام حسین

وقتی خداوند، برای هدایت بشر، «راهنما» فرستاد و برای تعیین راه و پیمودن مسیر، «حجت» قرار داد، همه ابعاد را در نظر داشت.

الگوهای مکتبی، الگوی همه جانبیه امت برای راهیابی به کمال و خودسازی و بندگی اند. حسین بن علی علیه السلام نیز یکی از این اسوه‌های کامل و الگوهای همه جانبیه است و آنچه از حضرتش باید آموخت، نه تنها درس حماسه و جهاد و ظلم ستیزی، که درس عبودیت و سخاوت و جوانمردی و ارزش گرایی و تهجد و انس با قرآن و تکریم انسان است.

اینک، نگاهی به بخشی از ابعاد الگوی سalar شهیدان داریم، تاروشن گردد که شخصیت وی به بعد شورآفرین و حماسی عاشورا و انگیزه آفرینی جهاد در کربلا خلاصه نمی‌شود. امروز، اگر آن باده جانبخشن در ساغر دلمان نیست، می‌توان و باید از چشمۀ فیض دیگری شور و حال گرفت و «سیره حسینی» را چراغ راه قرار داد. در عصر بازسازی ایمانی و فرهنگی، توجه به ابعاد الگوی امام حسین علیه السلام ضروری است. آن حضرت، تنها در کربلا اسوه ما نیست؛ الگو بودنش تنها در زمینه حماسه و خون و شهادت هم نیست؛ حتی در کربلا هم، فقط کربلای حماسه و جهاد نبود و اوج صحنه‌های آن روز جاویدان هم، تنها شهادت امام و یارانش نبود.

و صبر بر بلا را مقدمه رسیدن به «اجر صابران» دانست
که خداوند عطا خواهد کرد.

روز عاشورا، فرزندش علی اکبر را هم با جمله «یا بُنَىٰ
اصبر قلیلاً» دعوت به صبوری کرد و خواهر خویش را در
آن روز سرخ، به «صبر» توصیه کرد.

صبر و مقاومتی که ملت ما از حسین بن علی
علیهمالسلام و حضرت زینب علیهاالسلام آموختند، آنان
را در سال های دفاع مقدس و جبهه های نبرد و صحنه
های انقلاب، روینین تن ساخت و به آزادگان عزیز در
سال های سخت اسارت، قدرت تحمل بخشید.

کرامت و بزرگواری

آقایی و بزرگواری امام حسین علیه السلام زیانزد بود.
سال هایی که در مدینه می زیست و در دوران پدر
بزرگوارش، آنچه از دست کریمیش می جوشید، سخاوت
و وجود نسبت به سائلان و نیازمندان بود.

به روایت حضرت سجاد علیه السلام ، امام حسین علیه
السلام بار غذا و آذوقه به دوش می کشید و به خانه یتیمان
و فقیران و بیوه زنان نیازمند می برد. از این رو، بر شانه های
آن حضرت جای آن مانده بود.۹

پس، رسیدگی به محرومان و سرکشی به مستضعفان را
هم باید از حسین علیه السلام آموخت. وی روزی بر عده
ای بینوا گذشت که سفره ای گسترده و روی زمین نشسته،
نان خشک می خوردند. پسر پیامبر را به آن طعام دعوت
کردند. حضرت از اسب فرود آمد و نزد آنان نشست و از
غذایشان خورد، سپس آنان را به خانه خود دعوت کرد و
از آنان پذیرایی نمود.

شیوه کریمانه وی، شهرت آفاق بود. وقتی سائلی به

پکی درد و پکی درمان پستدد

پکی وصل و پکی هجران پستدد

من لز درمان و درد و وصل و هجران

پستدم آنچه را جانان پستدد

و جانان سیدالشهداء، خدا بود که عشق الهی در سراسر
وجود حضرت، سریان و جریان داشت و «مقام رضا»
مرتبه برتر ایمان او به شمار می رفت. خود آن حضرت
بارها می فرمود:

«رضا الله رضانا اهل البیت» رضایت ما خاندان، تابع
رضای الهی است.»

صبر و مقاومت

سیدالشهداء الگوی صبر و شکیبایی در برابر مصیبت
ها، مشکلات زندگی، زخم شمشیر، داغ عزیزان و
شهادت فرزندان است.

امام حسین علیه السلام در آغاز حرکت خویش به
سوی کربلا، بر صبر تکیه کرد و یارانی را لایق همراهی
خویش می دانست که بر تیزی شمشیر و ضربت نیزه ها
مقاوم باشند. «فمن کان منکم یصبر علی حد السیف و
طعن الاسنة فلیقِم معنا»^۶

در روز عاشورا نیز در خطبه ای که با این جملات آغاز
می شود «صبراً بني الکرام...»^۷ یاران خویش را بر رنج
جهاد و زخم شمشیر به صبوری فرا خواند، تا از تنگنای
دنیا به وسعت آخرت و از دشواری های دنیا به نعمت و
راحت بهشت برسند و مرگ را همچون «پل عبور» بدانند.
هنگام خروج از مکه نیز در ضمن خطبه ای فرمود:

«نصبر على بلاته و يُوفينا أجور الصابرين»^۸

روحیه عرفانی

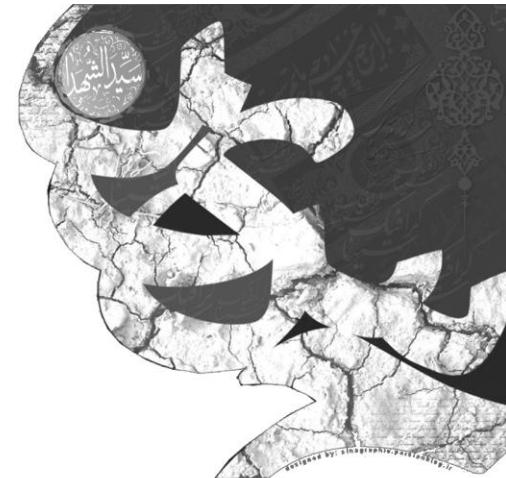
یک بُعدی بودن، نقصانی برای انسان است. پیشوايان
دینی ما در همه ابعاد، صاحب کمال بوده اند و در شیعیان
خود نیز این را می پسندیدند.

خوف از خدا، چشمان اشکبار، حالت نجوا و نیایش،
زبانِ ستایشگر خدا، زندگی سراسر شکر نسبت به نعم
الهی، نمازهای با حال و رکعت بسیار در شبانه روز، بارها
سفر پیاده به حجّ خانه خدا رفتن، حضور مکرّر بر سر مزار
مادر بزرگش حضرت خدیجه علیها السلام و گریستن و
دعا کردن برای او، نیایش ژرف و عاشقانه اش در پای
«جبل الرحمه» و دعای وی در روز عرفه - که از
زیباترین و غنی ترین متون نیایشی عارفانه است - همه و
همه، خبر از روح بلند عرفانی آن حضرت دارد.
پس، از این بُعد حیات وی و توجه به خدا و نیایش
های شبانه و دعاهای متضرعانه سید الشهداء نیز باید الگو
گرفت و بخشی از فرصت‌های روز و شب را به خلوت با
خدا پرداخت. اگر در زندگی یک دوستدار و پیرو، این
جنبه مشهود نباشد، در تأسی به آن اسوه معنویت و
نیایش، کوتاهی کرده است.

ـ جواد محدثی

بی‌نوشت:

- ۱- مقتل الحسين، مقرم، ص ۳۰۴.
- ۲- سفينة البحار، ج ۱، ص ۱۳۶.
- ۳- زیارت وارث (مقاتیع الجنان).
- ۴- اعيان الشیعه، ج ۱، ص ۵۹۷.
- ۵- موسوعة كلمات الإمام الحسين (ع)، ص ۳۲۸.
- ۶- بناین المودة، ص ۴۰۶.
- ۷- نفس المهموم، ص ۱۳۵.
- ۸- بحار الانوار، ج ۴۴، ص ۳۶۷.
- ۹- حياة الإمام الحسين (ع)، ج ۱، ص ۱۲۸.
- ۱۰- همان، ص ۱۳۱.

درخانه امام علیه السلام آمد و در زد، اشعاری با این
مضمون می خواند که:

هر کس امروز به تو امیدوار باشد، ناکام و نومید نمی
گردد و هر کس حلقه در خانه تو را بکوبد، دست خالی بر
نمی گردد. تو، سرچشم‌های جود و سخاوتی و پدرت، کشنه
فاسقان تبهکار بود. «لِم يَحْبَبُ الآنَ مَنْ رَجَاكَ...»
مگر نه این است که نوع دوستی، گرایش به مساقین،
تواضع و مردمی زیستن و عاطفه انسانی داشتن را هم باید
از الگویی چون حسین بن علی علیه السلام آموخت؟ رفع
نیاز دوستان و همفکران و همسنگران، در رفتار آن
حضرت جلوه گر است و در این میدان هم باید از او
پیروی و به او تأسی کرد.

کار فرهنگی و آموزشی

در نقل‌های تاریخی آمده است که وقتی معلم یکی از
فرزندانش به او سوره حمد را آموخت، هزار دینار جایزه
به معلم داد و به او خلعت و لباس بخشید و دهانش را پر
از گوهر ساخت. وقتی بعضی سبب این همه بخشش را
پرسیدند، فرمود: این ها کجا برابر چیزی است که او به
فرزندم داده است؟ (یعنی آموزش قرآن و سوره حمد)

آن حضرت در ارزش گذاری به تعلیم و تربیت و
تسویق معلم و مریٰ فرزندان خویش و ارج نهادن به
جایگاه تعلیم و تربیت نیز، الگوی ماست و باید از او
یاموزیم که به بُعد فرهنگی و تربیتی کودکان مان بها
بدهیم و در این زمینه، وقت و پول هزینه کنیم.

پسرک من بر بلاشکیبا باش و به حقوق دیگران تجاوز
مکن و کسی را در کاری یاری مکن که زیان آن برای تو
بیش از سود آن برای اوست.

فرزند خود امام باقر (ع) را چنین وصیت کرد:

با پنج کس دوستی مکن و سخن مگو و هم سفر مباش.

- این پنج کس کیانند؟

۱. فاسق چه او تورا به لقمه‌ای یا کمتر از لقمه‌ای می‌فروشد.

- کمتر از لقمه چیست؟

- تو را به امید لقمه‌ای می‌فروشد.

۲. بخیل، که بدانچه از مال او سخت نیازمندی از تو مضایقت
می‌کند.

۳. دروغگو، که دور را به تو نزدیک و نزدیک را از دور
می‌سازد.

۴. احمق، چه او می‌خواهد به تو سود رساند و زیان می‌رساند

۵. کسی که قطع رحم کند، چه او را در سه جای کتاب
خود لعنت شده یافتم.

منافق دیگران را بازمی‌دارد و خود بازنی ایستاد و امر
می‌کند و خود فرمان نمی‌برد. چون به نماز برخاست به
تكلف می‌ایستد. و چون به رکوع رود، بر زمین می‌خوابد و
چون به سجده رود، زود سر بر می‌دارد، روزه نگرفته در پی
شام شب است.

و شب را بیدار نمانده در فکر خوابست و مؤمن عمل خود
را با حلم خود در می‌آمیزد و می‌نشیند که بیاموزد، و خاموش
می‌نشینند تاسالم ماند. سری که بدو سپرده‌اند با دوستان یک
رنگ در میان نمی‌نهد و شهادت را در حق بیگانگان پوشیده
نمی‌دارد. هیچ کاری را برای ریا نمی‌کند و از روی حیا
وانی گذارد. اگر او را بستایند، از آنچه درباره او گفتارند
می‌ترسد و از آنچه از او نمی‌دانند، از خدا آمرزش می‌خواهد
و از اینکه کسی نادانسته حق او را نشناسد آزرده نمی‌شود.

أَلْمَ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةً طَيِّبَةً

(ابراهیم-۲۴): آیا نمی‌بینی خدا چگونه مثل ذد! کلمه‌ای پاکیزه

همچون درختی پاکیزه.

از امام علی بن الحسین، جز صحیفه سجادیه که مشهور
است و رساله حقوق، سخنانی کوتاه مانده است. این
سخنان همچون گفتار دیگر امامان بلیغ، پرمument، آموزندۀ
و بیشتر در موضوع‌های اخلاقی و تربیتی است. نوشت
همه آنها در این مختصر لازم نمی‌نماید. در اینجا تنها
گفتاری چند از مأخذهای دست اول را فراهم آورده‌ایم:
محبوب‌ترین شما نزد خدا کسی است که کردارش
بهتر باشد و آنکه رغبتیش بدانچه نزد خداست بیشتر است
کردار او نزد خدا ارجمندتر است. و آنکه (از خدا) بیشتر
ترسد، از عذاب خدا زودتر رهانیده شود و آنکه خوش
خوی تر است بخدا نزدیک‌تر است و آنکه نعمت بر زن و
فرزند خود گستردۀ تر دارد خدا از او خوشنود‌تر است و
گرامی‌ترین شما نزد خدا پرهیز کارتین شماست.

پسرک من! خشم خود را بر مردمان، اندک اندک فرو
خور! که داشتن شتران سرخ مو، پدرت را چنان شادمان
نمی‌کند که خشم خود را بر مردمان فرو خورده و
بردباری یاری بزرگ و یاوری نیرومند است.

پنجه خدا

کسی که بدانچه خدا نصیب او کرده قناعت کند از
نیازترین مردمانست.

روزی گدائی را دید که می گریست فرمود:
اگر دنیادر کف این مرد بود و از کفش می افتد، نمی بایست
گریه کند.

از او پرسیدند:

چه کسی بزرگ قدرتر از همه است؟

گفت: کسی که دنیا را قادری ننهد.

به مردی که بدی کسی رامی گفت فرمود:

از غیبت پرهیز که آن نان خورش آدمیان سگ صفت است
کسی که دانائی ندارد تا او را راهنمای باشد، تباش شد.

راضی بودن به قضای ناپسند بالاترین درجات یقین است.

آنکه امر به معروف و نهی از منکر را ترک می کند،

همچون کسی است که کتاب خدارا از پس پشت افکند (بدان
عمل نکند) مگر اینکه از روی تقیه باشد؛ گفتند: تقیه او چگونه
است؟

فرمود: اینکه از ستمکاری سرکش برتسد که از حد
در گذراند و یا بدو ستمی رساند.

از آن کس در شگفتمندی که از طعام بخاطر زیان آن
می پرهیزد و از گناه بخاطر زشتی آن نمی پرهیزد.

توبه باز گشت است و عمل صالح. (توبه به گفتار نیست)

میادابه گناهی که می کنی شادمان شوی که شادمانی به
گناه بدتر از گناه است.

گروهی از ترس خدا را پرستیدند، این پرستش بندگانست
و گروهی برغبت پرستیدند و این پرستش بازگانانست و

گروهی از روی شکر پرستیدند و این عبادت آزادگانست.
پسر ک من! خداوند تو را برای من پسندیده و سفارش مرا

به تو کرده و مرا برای تو پسندیده و از تو ترسانده است.

بدان که بهترین پدران برای پسر پدری است که دوستی،
او را به تغیریط درباره وی نکشاند و بهترین پسران پسری
است که تقصیر وی تا به حد نافرمانی نرسد.

نگریستن مرد با ایمان از روی دوستی و مودت به چهره
برادر مؤمن خود عبادت است.

سه چیز است که در هر مرد با ایمان باشد در پناه خداست
و در روز رستاخیز خدا او را در سایه عرش خود جای
خواهد داد و از بیم روز بزرگ ایمن خواهد فرمود:
کسی که آنچه از مردم برای خود خواهد بدانها ندهد.
کسی که پا و دست خود را در کاری ننهد جز آنکه بداند
در طاعت خدا یا در نافرمانی او است.
کسی که برادر خود را عیب نگیرد جز آنکه آن عیب را
از خود دور سازد و آدمی را بس است که از عیب دیگران به
عیب خود مشغول باشد.

از متکبری نازنده در شگفتمندی که دیروز نطفه بود و فردا
مردار و از کسی سخت در شگفتمندی که در خدا شک دارد و
آفرینش خود را می بیند و از کسی که آفرینش آخر (قيامت)
رانی پذیرد و آفرینش نخستین را می بیند و از کسی که برای
این جهان کار می کند و کار آن جهان را وامی گذارد.
مردی بدو گفت من تو را بخاطر خدا یا به تو پناه می
دارم. امام سر خود را فرو افکند. پس گفت خدا یا به تو پناه می
برم که مرا بخاطر تو دوست بدارند و تو مرا دشمن بداری.
سپس گفت بخاطر آنکه تو مرا بخاطر او دوست می داری تو
را دوست می دارم.

سه چیز مرد با ایمان را نجات می دهد:

۱. بازداشت زیانش از غیبت مردم.
۲. خود را به چیزی مشغول داشتن که در این جهان و آن
جهان او را سود می دهد.
۳. بسیار گریستن بر گناهان.

حَرَمَنْ سُزْدِرْ يَا رَبِّي

چکمه از شرمدنگی گردند گذاشت
برلبش دکر شها التوبه داشت

بسم الله الرحمن الرحيم

«يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تُوبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً صَوْحًا...»

(التحريم/٨)

ادب کرده بود، آن هم در مقابل نام مادرتان.

آنجا که راه را بر شما بسته بود و آنقدر آزرده بود تان
که به او گفته بودید: «مادرت به عزایت بشینید»، دانسته
بود، مادر شما بزرگوارتر از آن است که بتواند نامش را
بر لب بیاورد. همان جا کربلایی شده بود، نه؟...

روز دهم، در پهنه داشت کرب و بلا، وقی صدایتان میان
زمین و آسمان طنبی افکنده بود که: «اما من مغیث یغشا؟ اما
من داب یدب عن حرم رسول الله؟»

قلبیش از جا کنده شده بود، خودش را میان بھشت و
جهنم دید، ولی تصمیمش را گرفت؛ بھشت را برگزید؛
بھشت با شما بودن را...

کفش هاش را در آورد؛ سرش را از شرم پایین
انداخت، عین ابر بهار از چشمهاش اشک می آمد:
«جعلت فداك» و مگر دیگر می شد چیزی گفت؟!

اعتراف کرد که خیلی بد کرده، که راه را بر شما بسته
و قلب زنان و کودکان حرم را لرزانده: «با این همه آیا
توبه من پذیرفته است؟» و شما اگر نمی گفتید:

«نعم يتوب الله عليك» که دیگر حسین علیه السلام
نبو دید با آن قلب رؤوف و دل دریابی!...

هنوز زمانی نگذشته بود که شما دیدید فرشته ها را که
جان پاکش را تا ملکوت می برند. آن لحظه های آخر
گمانم شنیده بود صدای شما را که بالعیند چشم هاش را
بسته بود؛ «انت الحرام كما سمعت امك حرا في الدنيا والآخره».

سلام بر تو! سلام حرام بن یزید ریاحی!

سلام بر آن لحظه ای که «توبه نصوح» را تجسم
بخشیدی.

سلام بر تو که ادب در مقابل نام زهراء(س)، عاقبت
کربلایی ات کرد.

وقتی حرم بن یزید دید لشگر کوفه تصمیم گرفتند با
حسین (ع) بجنگند و فریاد هل من ناصر بنصری حسین را
شنید. به عمر بن سعد گفت تو با این مرد می جنگی؟

گفت آری بخدا، جنگی که اگر هموار باشد سرها
بیفکند و دستها بپراند، حرام گفت آیا پیشنهاد او پسند شما
نیست، عمر سعد گفت اگر کار بدست من بود پذیرا می
شدم ولی ابن زیاد نپذیرد؛ حرمین یزید به کناری از لشگر
آمد و خود را به حسین علیه السلام نزدیک کرد.

مهاجرین اوس به او گفت چه قصدی داری؟
پاسخ او را نداد و لرزه ای بر اندامش افتاده بود

مهاجرین اوس به او گفت وضع مشکوکی داری، من تو
را در هیچ میدانی چنین ندیدم و اگر به من می گذند
شجاعترین اهل کوفه کیست؟ تو را نام می بردم.

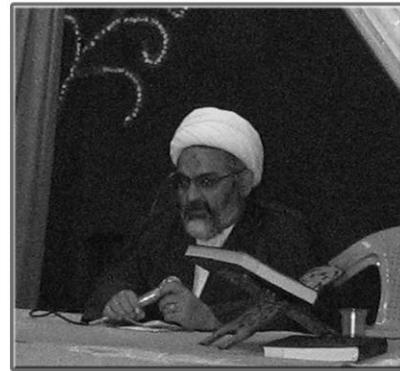
حر گفت من خود را در میان بھشت و دوزخ می بینم
بعخدا چیزی را بر بھشت اختیار نکنم اگر چه پاره و
سوزانده شوم. تازید و بر اسب زد و دست بر سر گذاشت
پس گفت بار خدایا به سوی تو برگشتم توبه ام را بپذیر،
من دل دوستان تو و زادگان دختر پیغمبرت را لرزاندم
و قی به امام نزدیک شد سپر واژگون کرد و بر آنها سلام
کرد.

حر در مرحله اول به سوی اهل کوفه برگشت و حق را
به آنها ابلاغ کرد و با همین تبلیغ همه خطاهای عمر خود
را بر گردانید.

مرحله دوم با خون همه گناهان عمر خود را شست و
تا آنجا پاک شد که امام سر او را به دامن گرفت. (آنجا که
می گفتند توبه حرم پذیرانشد در قبر ایشان و نیش قبر ایشان ثابت شد
- جریان پادشاه ایران و خون آمدن از پیشانی حضرت حر در
حالیکه خون از بدنش جاری بود فرموند: (بنج بنج يا حر انت
حر کما سمیت فی الدنيا و الآخره)

آفرین بر تو ای حر، تو آزاده مرد هستی همانطوریکه
در دنیا و آخرت تو را حر نامیدند.
سپس در دستان حضرت، جان سپرد.

و انس زیادی میان این خواهر و برادر به وجود می آید؛ با این حال خواهرشان اصرار می کند که برای کسب علم به نجف برود. با اینکه ایشان آنقدر سنتش پایین بوده است، حتی اثرب از محاسن در صورت ایشان نمایان نبوده است، تنها از بروجرد راه می افتند و در مدت ۳۰ شبانه روز از بروجرد به کاظمین و بعد به نجف می روند. در نجف هم در یک اتاق نمور با فقر دست و پنجه نرم می کنند. ایشان حتی مدت ۲۵ سال هم به مسافت نمی روند. همه اینها به خاطر عشق به تحصیل بوده است. ما هم خودمان وضع مالی آنچنانی نداشتم؛ ناهار و شام بسیار ساده داشتیم؛ حتی بعد از اینکه وضعمان مقداری بهتر شد سادگی را حفظ کردیم.

چه تصویری از مادراتان در ذهن شما وجود دارد؟
مادر همیشه به اولاد نزدیک تر است. اما من هرچه را که از پدر می دیدم سعی می کردم برای خودم الگو کنم. مادرم زن فدایکاری بود. دیگران هم ایشان را به فدایکاری و دلسوزی می شناسند. ایشان علویه هستند.
چند سالگی به سوغ طلبگی رفته‌ید؟ آیا خودتان این مسیر را انتخاب کردید یا آنکه نظر خانواده تان این بود؟

از بچگی اسم طلبگی روی من بود؛ اما اجرای در کار نبود. خودم در عالم بچگی می گفتم عمّامه من سیاه و سفید است، چون مادرم سادات و پدرم شیخ بودند. دبستان را در نجف خواندم. دبیرستان را هم در تهران. بعد از پایان تحصیلات متوسطه، دانشگاه در دورشته قبول شدم. غیر از قبولی در دانشگاه‌های ایران، قرار بود برای ادامه تحصیل به هند بروم. ولی خوب جریان انقلاب پیش آمد و منصرف شدم. سال ۵۷ در دو دانشگاه الهیات تهران و اقتصاد اصفهان قبول شدم. چون منزل خواهرم در اصفهان بود، من هم آنجا را انتخاب کردم. بعد از اینکه یک ترم درس خواندم انقلاب فرهنگی شد و دانشگاهها هم تعطیل شد. من هم به قم رفت و در سال ۵۸ درس طلبگی را شروع کردم؛ بعد از بازگشایی دانشگاه ها، به اصرار اطرافیان دانشگاه رفتم. چون مسیر رفت و آمد میان اصفهان و قم سخت بود، به دنبال

حججه الاسلام و المسلمين حاج آقا سعید نجفی بروجردی، موسس محترم حوزه علمیه محدثه هستند. ایشان از نوادگان یکی از خاندان های اهل علم و معرفت بروجرد می باشند.

جد ایشان مرحوم حضرت آیت... حاج شیخ علی محمد نجفی بروجردی از علمای بزرگ و یکی از افخارات مردم بروجرد می باشند که در میان مردم بروجرد به «حاج شیخ» معروف بوده و هنوز هم پس از گذشت سالها از رحلت ایشان، احترام و علاقه به ایشان در قلوب مردم بروجرد موج می زند. شنیدن سرگذشت ایشان از زبان موسس محترم حوزه، لطفی خاص و درسی آموزنده برای آنان دارد که خواهان پیمودن پله های ترقی و کمال اند..

آنچه می خواهید متن مصاحبه ای است که توسط طبله پایه چهارم - خانم "هانیه خوددانی" - تهیه شده است.

لطف کنید بفرمایید در چه سالی متولد شده اید؟
سال ۱۳۳۸ در نجف و تا ۱۲ سالگی هم نجف اقامت داشتم و در مدرسه ایرانی ها تحصیل می کردم.
با اویین شناختی که از خودتان پیدا کردید خانواده تان را چطور ارزیابی کردید؟
حالات خانواده ما آشکار است. از حیث طرز فکر مذهبی و اهل علم بودند. عموها یعنی روحانی بودند. دایی ها هم همینطور. این خاصیت اقامت در نجف است که در انسان شوق تحصیل علم می آورد.

از پدر و جدّتان برایمان بفرمایید؟
جد ما همت خیلی عالی داشتند. ایشان در سه سالگی مادرش را از دست می دهد و در هفت سالگی پدرش را. بعد تحت تکفل خواهرش قرار می گیرد تا سن ۱۵-۱۶ سالگی

دارد. از منحرف شدن به راست و چپ خودداری کند. مدرک مهم نیست، باید مردم را دستگیری کند. تکبّر نداشتن و خاکی بودن خیلی مهم است و لازمه زندگی طلبگی است. کسی که طالب مرتب عالیست باید سختی ها را تحمل کند و متدين حقیقی باشد.

از فرزندان خودتان هم کسی طلبه است؟

سه پسر دارم که وسطی با خواست خودش به سراغ طلبگی رفت.

از طلبه های خواهر چه انتظاری دارید؟

(حاج آقا با خنده و شوخی می گویند): شوهر داری و پچه داری. خانواده خیلی مهم است؛ خانواده اجتماع کوچک است؛ بنده خودم در انتخاب همسر ملاکم این بود که خانم به خانه بیشتر اهمیت بدهند. البته اگر خانمها نگویند مارابرای کلفتی می خواهند؛ جو جامعه با روحیه زنان سازگاری ندارد. استرس در جامعه و بیرون زیاد است.

از دروس طلبه های خواهر اطلاع دارید؟

کم و بیش انتقادهایی هم دارم. عقاید آیت... مصباح سنگین است و شاید هم ضرورتی نداشته باشد. چند واحد همسر داری خوب است. (با شوخی)

یک سری خواسته ها هست که خواهه ها دارند مثل دیدار با

رهبر معظم افلاطون، یا دریافت تمهیلات؟

برای دیدار با رهبری فکر نمی کردم نیاز باشد و ایشان هم سرشان خیلی شلوغ است. اما چشم؛ بنده به اخوی می گویم تا همانگی لازم به عمل آید و اگر شدیک وقت ملاقاتی بگیرند؛ برای وام هم به دلیل ساخت و ساز مدرسه جدید فعلًا دست بسته ایم ، و محدودیت منابع داریم و اقتصاد هم در حال حاضر مقاومتی است، اما انشاء الله بیشتر در خدمت باشیم.

توقع شما از طلبه های خواهر چیست؟

توقعی نداریم ، جدیت در امور داشته باشند و در خانواده الگو باشند، خدایی ناکرده مستله ای به وجود نیاید که اسم طلبه ها بد شود ؟ ما زحمت می کشیم و این زحمات هم برایمان شیرین است، انشاء الله که اسباب دلسزدی فراهم نشود.

الهیات دانشگاه تهران رفتم. با اساتید هم صحبت کردم؛ یکسری درس هارا در قم بودم برخی را در تهران، سه سال و نیم لیسانس الهیات را گرفتم، بعد فوق لیسانس هم قبول شدم که این قبولی با فوت پدرم برخورد کرد- ایشان در سال ۱۳۷۰ فوت کردند- و دیگر شرایط ادامه درس در دانشگاه با فوت ایشان فراهم نبود و به طلبگی تا همین حالا ادامه داده ام.

در کدام حوزه شروع به تحصیل کردید؟ او لین اساتیدتان

چه کسانی بودند؟

حوزه قم، اساتیدم: در ادبیات استاد خیلی بزرگ، مدرس افغانی بودند، اشتهرادی، حججه الاسلام عالمی، حسینی بوشهری، آیت ا... اعتمادی، ستوده، موسوی تهرانی، آیت ا... مکارم و سیحانی، جواد تبریزی، آیت ا... وحید خراسانی، البته هنوز هم در محضر آیت ا... وحید هستیم. خودم هم الان در حال تدریس کفایه و مکاسب و تفسیر و ... در حوزه آیت ا... بروجردی هستم.

هدفتان از تحصیل در حوزه علمیه چه بود؟ می خواهید به

چه درجه ای در طلبگی برسید؟

نمی شود مقدار تعیین کرد. بزرگان می فرمایند: "اطلب العلم من المهد الى اللحد" انسان دوست دارد به بالاتر از اجتهاد هم برسد. اما بستگی به موقعیت ها هم دارد. هدف انشاء... خدمت است.

شما آدم سیاسی هستید؟

سیاسی را باید تعریف کرد. آدم نباید بی تفاوت باشد. سیاسی کاری با سیاسی بودن متفاوت است. روحانی باید خودش را فراتر از سیاسی کاری و سیاسی بودن و جناحی بودن بداند. بله، بنده هم در جوانی فعالیت های اینچنینی داشته ام. سال ۵۷ دو هفته ای در اردوگاه فلسطینی ها بودم. خیلی هم پر جنب و جوش و آتشی ؟ در دوران دانشجویی عضو انجمن اسلامی داششگاه و نماینده سال اولی ها . به هر حال باید اعتدال رعایت شود.

بهترین طلبه از نظر شما چه کسی است؟

طلبه باید درس خوان و رعایت کننده اخلاق باشد ، نه اینکه به ظاهر بلکه حقیقتاً اخلاق محور باشد. باید حد و سط را نگه

گفتیم
بگوییم
خواستیم

غدیر بود ، رفتیم پیشانی اباذر را بیوسیم و بگوییم «برادر عیدت مبارک!»؛ پیشانیش از آفتاب ربذه سوخته بود .

به ابن سکیت گفتیم «علی»؛ هیچ نگفت؛ نگاهمان کرد و گریست ، زبانش را بریده بودند . خواستیم دست های میثم را بگیریم و بگوییم «سپاس خدای را که ما را از متمسکین به ولایت امیر مومنان قرار داد» دست هایش را قطع کرده بودند .

گفتیم : «یک سیدی بیابیم و عیدی بگیریم»، سیدی از بنی هاشم . کسی نبود؛ جسد هاشان درز لای دیوارها شده بود و چاه ها از حضور پیکرهای بی سرشان پر بود ، زندانی دخمه های تاریک بودند و غل های گران بر پا ، در کنج زندان ها نماز می خواندند .

فقط همین نبود که میان بیابان بایستد ، رفتگان را بخواند که برگردند و صبر کنند تا ماندگان برسند . فقط همین نبود که منبری از حیاز شتران بسازند و بالارود و صدایش کند و دستش را بالا بگیرد . فقط جمله ی کوتاه «علی مولاست نبود». کار اصلاً اینقدرها ساده نبود . فصل اتمام نعمت ، فصل بلوغ رسالت ، فصل سختی بود .

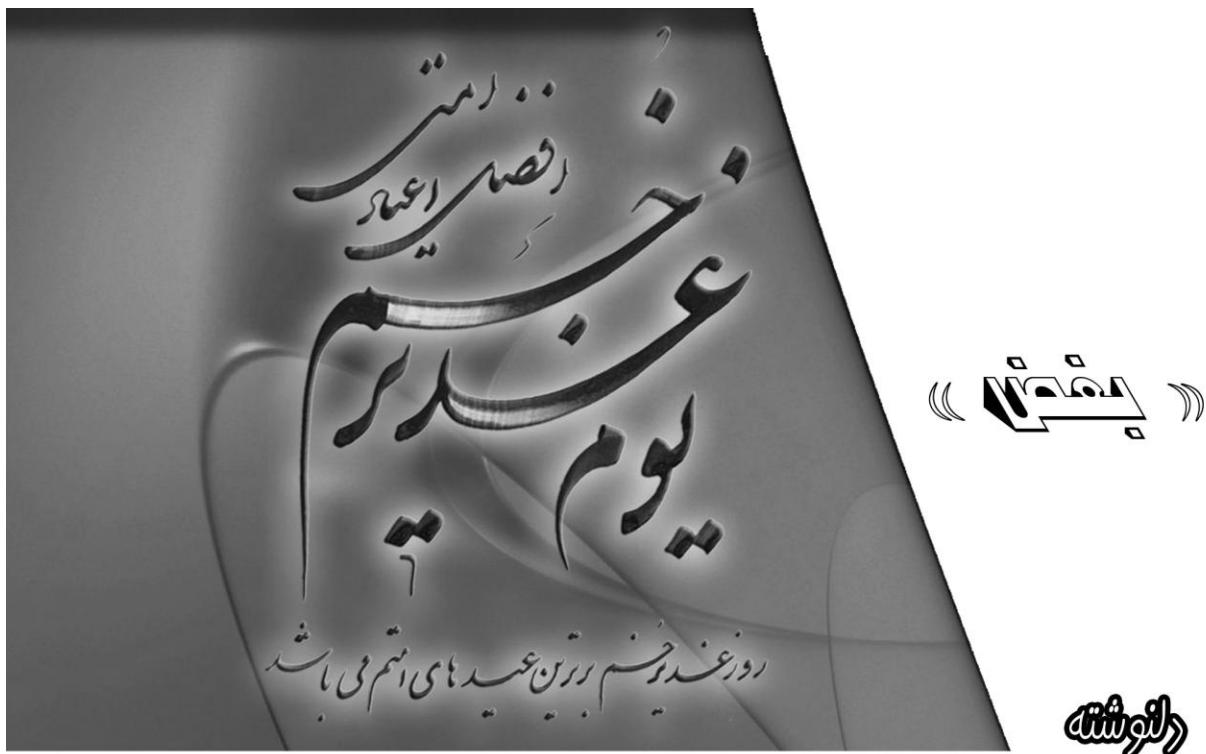
بیعت با علی مصافحه ای ساده نبود .
مصطفحه ای با همه رنج های بود که برای ایستادن پشت سر این واژه سه حرفی باید کشد .
ایستادن پشت سر واژه ای سه حرفی که در حق ، سخت گیر بود .

ولی این روزها همه چیز آسان شده است .
این روزها «علی مولاست» تکه کلامی معمولی و راحت است .

آن «مرد ناشناس» سر بر دیوار نیمه خرابی در دل شب دارد و می گوید:
«آه از این ره توشه‌ی کم ، آه از راه دراز»

و ما بی آنکه بشناسیم ، همین نزدیکی ها جایی نشسته ایم .
عجب است!!!
این مرد هنوز هم «مرد ناشناس» است .

نگار مهرجو

﴿بِسْمِ اللَّهِ﴾

﴿بِسْمِ اللَّهِ﴾

روزگار عجیبی سنت، دنیای پر فرمی سنت.
در روزگار ما غدیر چه رنگ غریبی دارد، در این وادی پرهیاهوی زندگی.
غدیر عیدی قریب اما غریب است که مظلومانه از پی زمانه های متهمداری می گذرد و همچنان هزار یک لفظ لسانی
پیزی از آن باقی نمانده
پیاییم در این دنیای پر ادعا نام قریب فم را اهیاء کنیم. پیاییم که در این روزگار، غدیر را مظلومانه معنا کنیم.
پیاییم که دل پر بغض غدیر فم را که در پس بملات غریب است مرهم بفشیم و آن را تمثاً کنیم.
پیاییم غریبی علی علیه السلام را در غدیر هویدا کنیم.
دل پر از غم علی علیه السلام را بعد از غدیر افسه کنیم.
ولایت با غدیر معتاً شود و غدیر بی ولایت تنها شود.

ما به ظاهر دل به غدیر داده ایم . عید آن را از سر ذوق و سلیقه فوانده ایم؛ ورنه هر کس بفوادر بفهمد غدیر
پیست باید با خود اندریشد که راز بغض پاه از پس سکوت پر از معنای علی علیه السلام پیست؟
غدیر امروز ما در ک صدای سکوت علی زمانه است، از پس سکوت پر از معنای علی علیه السلام در غدیر فم؛ که
بغفومیم صدای سگین سکوت از برای پیست؟
پیاییم سکوت ها را بشنیم؛ علی زمانه را پیش (شمن نشانیم).
قصد این است در علی زمانه را بی تکلف از برای خود و دیگران افسه کنیم تا صدای سکوت از رنگ گیرد؛ تا
که شاید گوشه ای از اشک پشم علی زمانه را در پی گفته هایش معنا کنیم.
ولایت را در قالب الفاظ دیدن خود فرمی است آشکار، عمق را باید بفهمیم از پس این روزگار.
غدیر تجلی بخش نور ولایت محمد صلی الله علیه و آله و سلم است.
بعد از غدیر بود که ولایت رنگ بافت و سود بیان را همه پر رنگ ساخت...

نَادِ عَلَيْهِ مُظْهَرُ الْعَجَائِبِ ۝

گویند که در غدیر خم چه دست ها که برای ولایت تو بیعت شدند!
و با صدای طنین انداز لبیک «يا على»، زمین و آسمانیان به التماس وجودت آمد
در آن زمان که محمد (صلی الله علیه وآلہ) به بالای برکه ی خم ایستاد و فرمود:
علی مولای عالمیان است آنک!
خم بود که اول از همه به خوش آمد که علی مولای من است و با علی پیمان بست.
خم بود که عهد خدا با محمد و عهد محمد با علی را با قطره قطره وجود، احساس کرد و محل عهد عالمیان با
علی شد! زیرا که هنوز نام غدیر بر عید مولایمان باقی مانده!

عید غدیر خم

آفرین بر تو ای خم که چنین وفاداری.

آن زمان که همه در محضر ختم رسولان به حیدر بشارت می گفتند ای کاش پرده از قلبها سیاهشان کنار می رفت
و رسول خدا عهد شکنی آنها را با سرور مظلومان می دیدند و می دانم که می دیدند و در دل...
آه ای علی!

تو کیستی که عالمی حیران از وصف توست!

آه ای علی مانده ام اگر تو را خدا نمی آفربید چه کسی می توانست از پس عشق بازیهای این چنین با خدا برآید...
آری علی فاتح خیر ولی با دستهای بسته در کنار خانه و همسری مجروح به پشت در ...
اما صدای سکوت عجیب علی عرش را به لرزه درآورد.

آیا این سکوت و صبر را جز عشق بازی علی با خدا می توان نهاد. نه و الله...

نه ، که علی عاشق خدا و خدا عاشق علی بود و علی را بر این امتحان برگزید.

و پس از تو ای خم! باز علی سکوت کرد سکوتی ۲۵ ساله که «خوار در چشم و استخوان در گلو» بود.

این سکوت علی سکوت نیست. رسانترین فریادهای عالم بود و خواهد بود زیرا که اگر نبود ، دنیا صدای او را این چنین نمی شنید و گذر روزگار غم ، صدای مولا را به ما نمی رساند.

علی جان تو کیستی که هنوز عالم تو را نشناخته!

حیدر کرار، فاتح خیر، همسر زهراء(سلام الله علیها)، اخالرسول الله، اباالحسن و اباالحسین، اباالعباس...

نمی دانم چه گویمت که حق تو را ادا کنم علی، ولی همین را درباره ات می دانم که اگر هزاران سال هم بگذرد
باز بشر از درک و فهم نام زیبای تو عاجز است چه رسد که تو را بشناسد و این کار فقط از پسرت «مهدی» برآید و
بس! که بباید و تو را به عالم بشناساند!

**هر کز ذکویمت یا علی جیا دست مرا بکیر
دانم کرفته ای ز عذایت رها مکن**

﴿الْمُلْكُ لِلّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ﴾

لهظه های معصوم عشق بر شنوارهای تشنه هیاز باریده است.
اینها صدرای سوزان شوق است.

همراه با کاروان سرنوشت، هادئه ای سپید زیر آفتاب می ایستد
در ازدها، قافله ای نیاز به هجه الوداع رسیده است؛ نگاه دل ها به بشارتی
بارانی فراخوانده شدن. کاروانیان از هج بازگشته اند و سوغاتی از توهید به همراه دارند.
در نیمه راه، آغاز پیداری پشم های زمینیان است. آنکون که هناظات سرنوشت ساز تاریخ
رقم می فورد، بیاید گذاریم جمعیت فلمهان پریشان شود.

آن گاه که فورشید مهربانی از کلین شتران بالا رفت بر این ایستاندن و بر این تعجب پندیشید!
در انتظار دستان یاری گر شماست!

فورشید مهربانی همپون همیشه، گرم و تابنده و پر فروغ سفن می گوید:
ای مهارین مبعث عشق! ای انصار هبرت نورا
دست علی علیه السلام را به قاطر بسپارید.
اینک شما پیامبرید!

رسالت شما هم آنکون آغاز شده است.

حال که آن فریاد پر طنین رسول مهربانی صفحات تاریخ را سرشار ساخته است که:

ای از هج برگشتنان زین پس شما پیامبرید!!!

تا قبیر ولایت علی علیه السلام را که سنده قنایت اوست تا ابدیت تاریخ به گوش بمنیان برسانیدا
در آن روز هزار باور می گیرند و تبریک می گفتند:
«انهض اینک امیر المؤمنین الحق الذى نطق بولایک التنزيل و أخذ اک العهد على الامنه»
اینک زمان، آغاز دیگری را تبریه می کند، فصلی تازه در حال شلختن بود؛ آغاز فصل عشق، فصل ارادت، فصل زیبای ولایت،
فصلی که می طلبید رسول مهربانی دستان فود را به دعا بدرارد.
دعایی قرین با ایابت:

﴿اللّٰهُمَّ وَالِّهِ مِنْ وَالاَهِ وَهَدَى مِنْ عَادَةَ وَأَنْهَى مِنْ نُصْبِرَةَ وَأَهْلَى مِنْ هَزَلَ﴾

آری غدیر ریزش باران الطاف، همانی است برگلزارهای تشنه.

رسول مهربانی، گویند فوادر فاک های گرم غدیر را شاهد گیرد بر این انتقام آسمانی.

گویند می خواهد، هبای های ظلمانی را کنار بیند تا آنچه از نگفته های رسالت باقی مانده است. با وجود پر مهر علی (علیه السلام)
برای آیندگان زمزمه کند.

ای مردم: گلوید به پار، به باران، به آفتاب که اینک علی بانشین من است:
«من کنت مولا فعلی مولا»

آنکون ما که مقاطبان زمزمه عاشقانه او هستیم، په فوب است برانیم که در عبور روز و شب، فورشید و ماه چاگاه فود را عوض
می کنند تا تاریکی ظلمت ها رهروانشان را نبلع.

آری علی (علیه السلام) حسن فتحام رسالت است. بنگرید پس از قرن ها این ماییم
سینه سوختگان غدیر که رسالت پیام غدیر را به دوش داریم.

ستگینی این رسالت سالیان درازی است که بر شانه های زفمنی ما احساس می شود.

و غدیر فم همنان غریب ا و حاضرانش همنان غایب ا

آنکون می خوانمت ای غایب همیشه حاضر بیا تا قصه غدیر این بار از لبان مبارکت مد هم سینه سوخته و شانه های زفمنی ما شود
بیا تا این بار دستان توهیدی ات، دستان عدالت را بر فراز آسمان حقیقت بالا برد و قصه ناتمام غدیر را که سرشار از نور و
روشنی و عشق و امید است به پایان و فرجامی نیک برسانی (به امید آن روز)

آنچه می خواهد خلاصه ای از محتوای این پایان نامه

(۱)

شورای عالی حوزه علمیه قم
مرکز مدیریت حوزه های علمیه خواهان
حوزه علمیه محدثه - سلام الله علیها
شهرستان بروجرد

تحقیق پایانی سطح دو (کارشناسی)

اخلاق از دیدگاه آیات و روایات

استاد راهنمای:

سرکار خانم اسدی

استاد داور:

حجج الاسلام والملمین شیخ علی گودرزی

پژوهشگر:

آمنه گودرزی

تابستان ۱۴۹۱

اشاره:

در این شماره در نظر داریم پایان نامه خانم آمنه گودرزی دانش آموخته حوزه علمیه محدثه را خدمت شما معرفی کنیم.
آنچه می خوانید خلاصه ای از محتوای این پایان نامه است:

چکیده

اخلاق در لغت یعنی صاف شدن، بی خلط شد و در اصطلاح یعنی اینکه عمل و رفتاری را که انجام می دهد تنها برای خدا باشد.

در قرآن و روایات ائمه اطهار تأکیدات زیادی بر موضوع اخلاق شده؛ چنانچه در آیه‌ی ۴ سوره‌ی نساء آمده است «دین خویش را برای خدا خالص سازید.» و همچنین در روایات آمده است؛ «اخلاق ملاک و معیار عبادت است.»

بنابراین اخلاق از شرایط عمومی تمام اعمال و عبادات انسان‌هاست که دارای مراتبی است که اولین مرتبه آن این است که عبادت از هر گونه ریا و خودنمایی خالص باشد؛ و تا عملی خالص نباشد به سوی خداوند بالا نمی رود.

کلیدواژه:

اخلاق، خالص، مخلص، مخلص، خالص، خلوص